

Példaképek az

egyházban

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Példaképek az egyházban

Ez a digitális könyv önálló írások gyűjteménye, amelyek az alábbi címeken külön is elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon.

Tartalomjegyzék

Igaz vagy hamis egység

Teljes idejű szolgálók vagy béresek

Szentől szembe vagy a háta mögött

Biblikus szóhasználat vagy Isten Igéjének elferdítése

Hűnek lenni a kevesen

Az újbort új tömlőbe kell tölteni

A teremtő Isten alkotásai nyilvánvalók

A személyes életpálya megfutása

Jézus korának üzenete a mai egyház számára

A példaképek fontossága az egyházban

Gondolatok a Covid járvánnyal kapcsolatban

A könyv és az egyes részek is szabadon terjeszthetők a szerző nevének és a honlapcímének feltüntetésével!

Igaz vagy hamis egység

A legtöbb ember vágyik arra, hogy egységben, egy véleményen legyen azokkal, akikkel szorosabb közösségben van. A vélemények őszinte kimondása azonban konfrontációval jár és feszültséget okozhat, amit a legtöbb ember szeret elkerülni. Ezért sokan nem szívesen hangoztatják a véleményüket, ha érzik, hogy az konfrontációt okoz.

A véleményünk őszinte kimondása azonban egy fontos isteni elvárás és tulajdonság, amiről nem szabad lemondanunk, mert akkor egy hamis képet mutatunk magunkról és másokat pedig becsapunk, és így a hamis egység látszatát keltjük.

Az igei minta az, ha őszintén kimondjuk a véleményünket, akkor is, ha valakivel nem értünk egyet, vállalva ezzel a konfrontációt. Fontos azonban, hogy megadjuk egymásnak a kölcsönös tiszteletet és szeretetben igyekezzünk keresni az egy véleményre jutás útját a Fil. 3:15-16 szerint. Ha láthatóan nem sikerül egy értelemre jutni, akkor abba kell hagyni egymás győzködését, mert annak csak a személyes kapcsolat látja a kárát. A vitában külön kell tudnunk választani a személyt a véleményétől, mert különben személyeskedéssé fajul, ami a másik személy sértegetését eredményezi, amit mindenképpen el kell kerülni.

Isten akarata az, hogy a hívők egységben, egy véleményen legyenek!

*„Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre. Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy **mindnyájan egyképpen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyik ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.**” (1 Kor 1:9-10)*

Isten igazságában, az Ő szelleme által tökéletes egység van, ezért kell a Fil. 3:15-16 szerint az egység keresését az Úrra és az Ő szellemének kijelentésére bízni. Ne feledkezzünk meg arról, hogy egy hazug szellem által a hazugság atyja is képes egy hazug egységet létrehozni! Ez azt jelenti, hogy **az egy közösségben lévő emberek tökéletes vélemény egyezősége egyáltalán nem bizonyíték arra, hogy ők az igazságban járnak!** Isten csak az igazságban való egységet tudja megáldani, a hamis, hazugságban való egységet nem.

Az Isten szerint való egység fontossága és áldása jól érzékelhető abból, hogy az Atya jobbán ülő Jézus, mint Főpap 2000 év óta imádkozik a hívők egységéért:

*„Az pedig az örök élet, hogy **megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. ... Mert ama beszédeket, amelyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a tiéid. ... De nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; Hogy **mindnyájan egyik*****

legyenek; mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (János 17:3; 8-9; 20-21)

A Szent Szellem az igazság szelleme. Igazságban lenni azt jelenti, hogy Jézusban lenni a Szent Szellem által. Tehát **az Istentől való egység alapja a Szent Szellem általi, szellemi egység**, ami a forrása az Isten megismerése egységének és a vélemények egységének. Ami nem ezen az alapon jön létre az egy **hamis egység!**

A hamis egység ezek szerint lehet:

- **gonosz szellemtől származó egység**,
- **lelki egység**, aminek az emberi lélek az alapja (ilyen lehet egy vallásos közösség a közösen elfogadott normák alapján, de akár egy horgász egyesület is),
- **testi (szervezeti) egység**, mint pl. a különböző felekezetek közötti ökumenikus mozgalom, ami **nem** a Szent Szellem egységén, és **nem** véleményegységen alapul.

Vigyázzunk, mert a sokaság megtéveszt! Ne gondoljuk, hogy a sokaság egysége azonos az igazságban való járással, sőt Isten Igéje szerint pontosan a fordítottja az igaz. Igaz ez akkor is, ha olyan hívőkről van szó, akik Jézus nevét hívják segítségül. Sok hívő nem akarja ezt az igazságot tudomásul venni, mert megtéveszti őket a sokaság egysége, ezért sokan abba a hibába esnek, hogy egy gyülekezethez, felekezethez való tartozás az üdvözít. Az Igéből azonban tudjuk, hogy ez hazugság: **nem a gyülekezet, hanem egyedül Jézus az üdvözítő**. A Jézus nevére való hivatkozás önmagában kevés, **úgy is kell járni, ahogyan Ő járt**:

„Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk; Aki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.” (1 János 2:4-6)

Ez az alapvető különbség a széles úton járó hívők sokaságának szervezeti egysége és keskeny úton járó kevés hívő Jézusban való szellemi egysége között (Máté 7:13-27).

A gonosz szellem legjellemzőbb munkálkodása a **megtévesztés**, amivel egy **hamis egységet** hoz létre. Nagyon tanulságos példát olvashatunk erről az 1 Kir. 22:1-54-ben.

A történet arról szól, hogy a bálványimádásba esett Izrael királya, Akháb egy **hamis szervezeti egységre** lépett Júdea királyával az Izraelt megtámadó szír sereg ellen. A csata előtt hallani akarják Isten hangját, ezért előhívják a prófétákat, hogy prófétálják meg a csata kimenetelét. A szorongatott helyzetben lévő bálványimádó Akháb természetesen győzni szeretne. A próféták Sedekias vezetésével **ezért mind győzelmet prófétálnak, egyetlen ember van csak, Mikeás, aki Isten akaratát prófétálja**. Nevezetesen, hogy a harcban vereséget fognak szenvedni, és maga Akháb is meg fog halni. Hiába próbálta Akháb megtéveszteni az ellenséget, ruhát cserélve Jeroboámmal, Júda királyával, Isten akaratát így sem tudta elkerülni; Istent nem lehet becsapni.

Mit tanulhatunk ebből a történetből?

- Isten igazságát nem a **sok próféta** jelentette ki, akik **emberek vágyait, győzelmet prófétáltak, ők hamis próféták voltak,**
- **csak egyetlen igaz próféta volt,** aki az igazságot, a vereséget prófétálta meg,
- Isten tiszteletben tartotta az emberek akaratát és megengedte, hogy a sok hamis próféta hazugságot prófétáljon, beteljesítve ezzel Akhábon az ítéletet is:
*„És monda az Úr: **Kicsoda csalja meg Akhábot, hogy felmenjen, és elveszzen Rámoth Gileádnál? .... Akkor előjőve egy lélek, aki az Úr elébe áll, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképpen? És felele: **Ki-megyek és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában. Akkor monda az Úr: Csald meg és győzd meg; menj ki, és cselekedjél úgy. Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólt veszedelmes dolgot ellened.**”*** (1 Kir. 22:20-23).

Nem ugyanez a helyzet ma is a hívők között, amikor sokan szeretnek győzelmekről szóló próféciákat hallani, holott folyamatosan Isten Igéje ellen cselekednek?

Nem kell csodálkozni, ha Isten maga fogja ma is a hazugság lelkét adni sok hamis próféta szájába, hogy az emberek vágyait prófétálják, hogy így bocsássa rájuk Isten a tévelygés szellemét, ami Isten ítélete azokon, akik nem fogadták be az igazság szeretetét. Erről beszél a 2 Thessz. 2:8-12, ami egy eléggé félelmetes Ige:

*„És akkor fog megjelenni a **törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; **mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mind-azok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.**”***

Miért félelmetes ez az Ige? Azért, mert ebben az esetben már nincs lehetősége a hívőknek a gonosz támadásával szembeállni a Szent Szellem erejével, mert a folyamatos engedetlenségük miatt „Isten maga bocsátotta rájuk a tévelygés szellemét;” - Isten átengedi a hívőt a Sátánnak, hogy tévelygésbe vigye őt. Ez egy teljesen reménytelen helyzet a hívőre nézve, amiből gyakorlatilag nincs menekvés: ez egy olyan egyirányú utca, amiből nem lehet visszafordulni, ezért mindenképpen el kell kerülni, hogy valaki „bemenjen” abba.

Ha a hívők nem szeretik az igazságot és inkább a hazugságot szeretik, akkor Isten kiszolgáltatja őket a Sátánnak, hogy megtévessze őket. Ezért ilyenkor már az ima nem segít, mert akkor Isten akarata ellen imádkoznánk.

Ha a hívők letérnek az igazság útjáról, akkor a megtévesztettség olyan mélységébe juthatnak, ami már maga a **tévelygés**, ahol **a korábban megszerzett üdvösségüket is elveszítik.** Ezért fontos, hogy a hívők teljes őszinteséggel mondják el mindig a véleményüket, akár egyezik az a sokaság véleményével, akár nem. Szükség van a napjaink „Mikeásaira”, akik kijelentik Isten akaratát akkor is, ha azt senki nem veszi

tudomásul, mert Isten „nem tud cselekedni addig, míg ki nem jelenti az akaratát a prófétái által.” Lehet, hogy látható szinten Mikeás egyedül volt és sokan voltak ellene, de Isten a Mikeás oldalán állt és az ő akaratuk teljességgel be, hiába prófétáltak sokan ellene.

A vélemények őszinte kimondására mindig szükség van az egység formálása érdekében akkor is, ha az a szakadást teszi nyilvánvalóvá, mert Isten nem támogatja a szervezeti látszategységet, mint ahogyan azt láttuk Izrael és Júda szövetsége esetében. Ezért sose lépünk szövetségre azokkal, akik nem járnak az igazságban. Ha mi magunk meg is menekülhetünk az ilyen helyzetből, mint Josafát, de a látszategység mindig bukásra van ítélve.

A keresztyén közösségek tagjai felelősséget hordoznak egymásért és ezért különösen fontos, hogy éberrel figyeljenek egymásra és már az első, apró gyanús jelnél, mielőtt valaki megtévesztésbe esne, figyelmeztessék egymást szeretetben. Ekkor még van esély hallgatni az intő szóra és visszatérni az isteni igazság útjára. Ehhez egymás tiszteletére és kellő alázatosságra, egymás véleményének elfogadására van szükség. Az öngigazult emberekkel való vitatkozást mindenképpen kerülni kell. Az Úr őrizzen meg minket mindenféle tévelygéstől! Ezért **ragaszkodjunk az igazsághoz és maradjunk nyitottak mások óva intő szavára**, amikor még van remény.

Nagyon veszélyes időben élünk, mert a Sátán a legkülönbözőbb dolgokkal akarja elhíttetni a hívőket, és nem szabad elfelejtenünk, hogy a világosság angyalaként jön, sokszor nagyon ravasz, kifinomult módon. Nem véletlen, hogy igeismerő hívők is áldozatul esnek a hitetésének, ha nem elég éberek. Ezért figyelmeztet Jézus folyamatosan az utolsó idők legnagyobb veszélyére, a megtévesztésre, és figyelmeztet arra is, hogy legyünk nagyon éberek.

Ha szeretjük az Urat és az Ő Igéjét, ami az Igazság, figyelünk folyamatosan a Szent Szellem vezetésére és engedelmeskedünk neki, akkor nem kell félnünk, mert Ő szeretni fog minket, kijelenti az akaratát, és a Szent Szellem létrehozza a kívánatos szellemi egységet, bárhol is élünk a világon.

„Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (János 14:20-21)

Ha ezt az utat követjük, az Úr létre fogja hozni a vélemények egységét és beteljesedik az Ige, hogy „mindnyájan egyképpen szóljanak, és ugyanazon véleményen legyenek,” hogy semmiféle véleménykülönbség („szakadás”) ne legyen közöttük (1 Kor. 1:10).

Ámen.

Teljes idejű szolgálók vagy béresek?

A címben szereplő két megnevezés magyarázatra szorul. Egyházi körökben elterjedt a „teljes idejű szolgáló” megnevezés, ami alatt azt értik, hogy valakinek nincs polgári foglalkozása, hanem „teljes idejében” egyházi szolgálatban áll. Az ilyen személyek lehetnek misszionáriusok, valamelyik felekezet intézményi alkalmazottai, vagy leggyakrabban a hívőkkel közvetlen kapcsolatban lévő helyi gyülekezetek pásztorai. Elég sokan vannak, sokan öltözetükkel is megkülönböztetik magukat a hétköznapi hívőktől: ők a „hivatásos” papság, papi szolgálók. Ezzel automatikusan „hivatásosokra” és „laikusokra” osztják Isten népét. Mindezekkel a fogalmakkal igei alapon nem sokat tudunk kezdeni. Ahhoz pedig, hogy közelebb jussunk a probléma megértéséhez és igei alapon történő tisztázásához, szükséges, hogy igeileg is beazonosítsunk dolgokat. Az Ige az Ef. 4:11-ben említi apostolokat (küldötteket vagy „misszionáriusokat”), prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat, mint Jézus által adott Pünkösöd utáni szolgálati ajándékokat, akik elhívásuk szerint különböző kegyelmi ajándékokkal szolgálnak. A helyi gyülekezetek vezetőiként pedig a véneket, vagy presbitereket említi az Ige, minden helyi gyülekezetben többet (Ap.csel. 14:23; 20:17; Jakab 5:14). Amikor az Ige a nyájért való felelősségről beszél, akkor megkülönböztet „pásztorokat” és „béreseket”.

A béres fogalmával találkozunk a tékozló fiú történetében is, ahol szerepel az apa, a két fiú és a béresek. A béresek megegyezés szerint napi vagy heti fix bérért dolgoztak, aminek nagyságát az határozta meg, hogy milyen ellátást kaptak mellette: szállás, koszt, ruha stb. A béresek felelőssége csupán annyi, hogy a munkáltató által kiadott feladatokat tisztességgel elvégezzék. Semmi felelősség ezen kívül nem terheli őket. A munkáltató felelőssége egy vállalkozás sikere és az alkalmazottaiért, azaz béreseiért való felelősség. Ma az emberek általában havi fix fizetésért dolgoznak valamelyik munkáltatónál, igei értelemben ők béresnek tekinthetők.

Az Újszövetség időszakában, akik befogadták az Urat és a Szent Szellem által újjászülettek azok a János 1:12-13 szerint fiakká, ezzel együtt papokká váltak. Értelmetlen tehát hivatásos (teljes idejű, főállású) és laikus szolgálókról beszélni, mert minden újjászületett hívőnek papi szolgálata van (1 Péter 2:5, 9). Az, hogy valaki igazi pásztoroként vagy béresként viselkedik-e az attól függ, hogy milyen a viszonya a pénzhez (mammonhoz); a pénztől függ-e a szolgálata vagy az Úrtól és vállal-e felelőséget másokért:

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.” (János 10:11-13)

Ha egy szolgáló ma rendszeres havi fizetést kap (mindegy honnan) és semmilyen - megélhetést biztosító - polgári foglalkozása nincs, akkor ő a pénz (mammon) és nem

Isten szolgája. Az **Atya megígérte, hogy gondoskodik** az övéiről, ezért akik neki szolgálnak, azoknak **Ő betölti a szükségét**. Ezért igeellenes anyagi jellegű kérésekkel emberekhez fordulni és adományokat kérni bármilyen szolgálatra. Nem látunk erre egyetlen példát sem az Újszövetségben, hogy Jézus vagy az apostolok ezt tették volna. Imában viszont lehet buzgón esedezni a mennyei Atyához, hogy töltsse be a szükségeket. Majd az Úr mozdít embereket a Szent Szellem által, hogy betöltsse a szolgáló szükségét. Ez az újszövetségi minta.

A nyájért való felelősség a másik szempont, ami szerint a szolgálók lehetnek pásztorok, de csupán béresek is. Az igazi pásztorok jellemzője az Ige szerint az, hogy életüket adják a juhokért, megvédik őket a saját életük árán is. Ha jönnek a „báránybőrbe bújt farkasok”, akkor leleplezik őket, ellenállnak nekik és elkergetik őket. Az igazi pásztorok ezt teszik. Ha azonban hagyják szabadon garázdálkodni a báránybőrbe bújt farkasokat a nyájuk között, akkor ők csak béresek, akármit is gondolnak magukról, vagy mások róluk.

Világosan kell látni, hogy akit az Úr elhív és a Szent Szellem beleköltözött, az teljes idejű szolgáló: otthon a családban, a munkahelyen, bárhol máshol, mert a benne lakozást vett Szent Szellem bizonyosságot akar tenni folyamatosan a Krisztusról. Egy igazi keresztyénnek, azaz Krisztust követőnek folyamatosan világítania kell ebben a sötét, gonosz világban, a benne lakozó krisztusi természet által. Igei értelemben Isten minden elhívott gyermeke tehát teljes idejű szolgáló, akár tudatában van ennek, akár nem!! Ezt tudatosítani kell magunkban és e szerint kell élni az életünket mindennap és mindenhol, függetlenül attól, hogy van-e polgári munkahelyünk vagy nincs.

Sokan vágnak ma rá és sok fizetett szolgáló, azaz béres van ma az egyházban, de ez egyáltalán nem igei. Ez egyenesen következik a rossz felekezeti és gyülekezetvezetési (egyszemélyes pásztori) gyakorlatból, ahol a gyülekezetek is világi hierarchikus szerveződési gyakorlatot követnek, ellentétben az Igével, ahol minden helyi gyülekezetben több presbiternek (pásztornak) kellene lenni, az első apostolok által adott újszövetségi minta alapján. Nekem is volt egyszemélyes pásztori megbízásom, de kezdettől fogva nem gyakoroltam, mert akár munka mellett, akár teljes időben ez egy betölthetetlen szolgálat, ami ellentmond az Igének. Nem véletlen, hogy sok főállású pásztor kiég, többen meg is betegszenek vagy idő előtt meghalnak.

Egy személyes példát hadd mondjak el, ami jól szemlélteti a szolgálók rossz gondolkozásmódját erről a kérdéstről. Egyik alkalommal gyülekezetvezetővel voltunk közösségben, ahol volt fizetett teljes idejű egyszemélyes pásztor, munkája mellett egyszemélyes pásztori szolgálatot betöltő szolgáló és többen presbiterek is a mi gyülekezetünkben, ahol nem volt egyszemélyes pásztor és fizetett szolgáló; mindenki dolgozott a szolgálata mellett. Érthető módon elkezdtek panaszkodni azok a szolgálók, akik a munkájuk mellett végeztek egyszemélyes pásztori szolgálatot, és kifejezték vágyukat, hogy teljes idejű, fizetett szolgálók szeretnének lenni, mert a munka mellett nagyon kevés idejük marad az Úrra. Ma sok esetben már 20-25 fős gyülekezeteknek is

fizetett, teljes idejű pásztor szolgálója van. Ezért rengeteg fizetett, teljes idejű szolgáló van az egyházban teljesen feleslegesen megterhelve a gyülekezeteket.

Az említett összejövetelelen jelenlévő szolgálók a világi munkahelyen eltöltött időre úgy tekintettek, mint egy elvesztegetett idő, amire csupán a család eltartása miatt van szükség. Ezt tapasztalva szükségesnek tartottam elmondani, hogy annak ellenére, hogy személy szerint akkoriban egy multi cégnél dolgoztam, teljes idejű szolgálónak tartottam magam. Magamra nézve én mindig a „páli utat” követtem, és ennek megfelelően, ha a munkahelyemet az Úrtól vettem, akkor ott is szolgálatom volt, ahol volt lehetőségem világítani minden nap. Ezért a munkahely az egyik fő szolgálati területem volt, ahol lehetőségem volt megélni az Igét munka közben mindennap, betöltve az oda vonatkozó igei igazságokat! Isten nem akar kivenni minket a világból, hanem azt akarja, hogy só és világosság legyünk ebben az elvetemült és gonosz világban (János 17:15; Máté 5:13-14).

Az egyházban sokan a vének fölé helyezve magukat (lásd. 1 Sámuel 8:4-6) „királyok” akarnak lenni és Dávid királyt tekintik példaképüknek, ami teljes félreértés!

A jelenlegi zavaros állapotot leíró hosszú bevezető azért volt szükséges, hogy vegyük észre, milyen erősen bevéődtek a szolgálók gondolkozásába az atyai hagyományok, de fel kell ébredni, mert a mai időkben egy jobb szövetségben élhetünk, ami világos mintát ad a szolgálók igei gyakorlatára, ami rendkívül egyszerű. Az Újszövetség időszakában a legfőbb példaképünk az Ige szerint maga Jézus, és utána Pál apostol! Még sosem hallottam egyetlen szolgálot sem arról beszélni, hogy Pál apostolt tekinti példaképének, vagy úgy beszélne róla, mint a szolgálók példaképéről. Kell, hogy legyen példaképünk! Jézus mindenben példát adott nekünk, hogy Őt kövessük. Keresztyénnek lenni azt jelenti: Krisztust követni. Jézus az elsődleges példaképünk! Az Ige azonban más újszövetségi példaképről is beszél, amit a keresztyén szolgálóknak, hívőknek követni kell.

Pál szolgálatát és életét az Ige a legnagyobb részletességgel írja le, ezért jó, ha figyelmesen tanulmányozzuk az életét és őt tekintjük példának az életünkre és a szolgálatunkra nézve.

Pál példaként szolgál a következőkre:

- a Pünkösöd után elhívott apostolok mintája (Ap.csel. 1:26; 1 Kor. 9:1-2; 2 Kor.1:1),
- a Szent Szellem választotta el őt az apostoli munkára (Ap.csel. 13:2),
- nem volt kisebb a fő-fő apostoloknál (2 Kor. 11:5),
- óriási munkát végzett el a Római birodalom négy tartományában gyülekezeteket alapítva: minden általa alapított gyülekezetben több presbitert állítottak be; sehol nem volt a mai értelemben vett egyszemélyes pásztor,
- a gyülekezetek működését segítő levelei az Újszövetség 2/3-át teszik ki,
- ezzel együtt nem volt „teljes idejű”, fix fizetéssel rendelkező szolgáló, azaz béres, hanem időnként a tanult szakképzettségét felhasználva sátorkészítéssel

foglalkozott és esetenként a szolgáltársairól is maga gondoskodott (Ap.csel. 20:33-34),

- esetenként támogatták szolgálatát gyülekezetek, de mindig ügyelt arra, hogy egyetlen gyülekezetet se terheljen meg, ezzel is példát akart adni (2 Thessz. 3:8).

Pál mindezekkel együtt maga kéri meg a kora keresztyéneit és szolgálóit, hogy az ő példáját kövessék. Timótheusról, a szellemi fiáról és szolgáltársáról, aki követte Pál példáját, így ír:

„Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, stb.” (2 Tim. 3:10-11)

A korinthusi gyülekezetnek ezt írja: *„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.”* (1 Kor. 11:1)

A thesszalónikai gyülekezetnek arról ír, hogyan munkálkodott közöttük és miről ismerik meg azokat, akik hamis szolgálók:

„Parancsoljuk pedig nektek, testvérek, a mi Urunk, a Messiás Jézus nevében, magatokat rendbeszedve távolodjatok el minden olyan testvértől, aki fegyelmezetlenül jár, és nem aszerint a hagyomány szerint, amelyet átvett tőlünk. Mert magatok is tudjátok, hogyan kell minket utánozni, mert mi nem viselkedtünk fegyelmezetlenül köztetek, sem ingyen kenyeret nem ettünk senkinél, hanem mindvégig fáradozással és bajlódással éjjel és nappal dolgoztunk, azért, hogy ne terheljünk meg senkit közületek. Nem azért, mert nincs rá szabadságunk, hanem hogy önmagunkat példaképül adjuk nektek, hogy utánozzatok minket. Mert akkor is, amikor nálatok voltunk, ezt parancsoltuk nektek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. Mert halljuk, hogy némelyek fegyelmezetlenül járnak köztetek, semmit sem dolgoznak, hanem hasztalanul fontoskodnak. Az ilyeneknek pedig megparancsoljuk és intjük őket a mi Urunk, a Messiás Jézus által, hogy nyugalommal dolgozva a maguk kenyerét egyék!” (2 Thessz. 3:6-12 - Névtelen Biblia)

Pál kijelentése nagyon erőteljes. Az Úr Jézus nevében **parancsba adta**, hogy a rájuk hagyományozott, azaz el nem hagyható szokást, a **munkalapú szolgálatot**, az **ő példáját kövessék**. A **parancs komolyságát fejezi ki**, amikor ezt mondja: „aki nem akar dolgozni, az ne is egyen,” és akik nem e parancs szerint járnak el, azok **parancsmegtagadók!** A fegyelmezetlenség fordított szó egy katonai kifejezés - a Károli fordítása szerinti rendetlen szó nem a legkifejezőbb -, pont ezért használja a Szent Szellem a **parancsmegtagadók** szót azokra, akik **nem munka mellett követik Jézust!**

Pál parancsának csak akkor van értelme, ha ezt egy alapelvnek tekintjük az újszövetségi szolgálókra nézve. A Szent Szellem - kivételesen - vezethet úgy embereket, hogy gazdag hívők a vagyonukból szolgáljanak bizonyos szolgálók felé, de ez mindig szellemi indíttatásra kell, hogy történjen és a szolgáló sosem

kérhet adakozást a szolgálatára senkitől! Így szolgáltak a vagyonos asszonyok Jézus és a vele lévők felé is (Lukács 8:3). Lehet támogatni anyagilag a „*jól forgolódo presbitereket*” is, „*főképpen, akik a beszédben és tanításban fáradoznak*” (1 Tim. 5:17), könnyítve a polgári foglalkozásból származó leterheltségüket, hogy több idejük maradjon a szolgálatra.

Fontos, hogy a szolgálóknak legyen munkahelyi tapasztalata. Amikor megtértem egy multi cégnél dolgoztam, és nekem nagy problémát jelentett, hogy a teológiát végzett szolgálók között nem volt senki, aki polgári munkahelyen dolgozott volna, akitől tanácsot kérhettem volna arra vonatkozóan, hogyan éljem meg a keresztyénséget a munkahelyen mindennap. Ebben a helyzetben volt azonban jó dolog is, hogy csak a Szent Szellemre, mint tanácsosra támaszkodhattam. Sokat tanultam ebből!

A CFC gyülekezeteinél Indiában ezeket a páli alapelveket követik 45 éve. Minden gyülekezetben többtagú presbitérium van és minden presbiternek polgári munkahelye van. (Az ottani alacsony keresetek mellett ez nem is működhethetne másként.) Zac Poonen szerint az, hogy valaki valóban teljes idejű szolgáló legyen polgári munkahely nélkül, mint személy szerint ő is, az rendkívül ritka (ezerből egy) és nem úgy, mint az a mai gyakorlatban van.

Pál feddhetetlen, szent életet élt és életére ráláttak a vele utazó szolgálótársai és a hívők is, mert velük lakott és házanként is szolgált közöttük. Nem volt rejtett az élete és merte magát például állítani mások számára. A mai szolgálóknak is feddhetetlenül és szentül kell élni és merni példaként állítani az életüket a Krisztus útján járók számára, mert ők példaképei a nyájnak (1 Péter 5:3).

Pálnak azontúl, hogy volt „teológiai végzettsége” (Gamálieel lábainál tanult) volt szakképzettsége is, amire szükség esetén támaszkodni tudott a megélhetése érdekében: sátorkészítő volt. Az Ige sokszor említi a szolgálók szakképzettségét: Jézus ács, Máté vámszedő, Péter és András halászok, Lukács orvos, Priscilla és Akvila sátorkészítők, Lídia pedig bíboráros volt stb. A zsidók gyakorlatias gondolkozású emberek voltak. A rabbiknak volt egy mondása: „Aki nem tanítja a fiát szakmára, tolvajnak neveli őt.” Ez elgondolkoztató!

Személy szerint 20 évig részese voltam egy helyi gyülekezet többtagú presbitériumának, ahol nem volt külön pásztor, és mindenkinek volt szakképzettsége és polgári foglalkozása a gyülekezeti szolgálat mellett. Sosem panaszkodtak a szolgálók túlterheltségre! Tudatosan igyekeztük követni az igei alapelveket, amit igyekeztünk mások figyelmébe is ajánlani, de be kell vallani nem sok sikerrel. Egyet azonban biztosan állíthatunk - a hibák ellenére is - , hogy ezek az igei alapelvek a gyakorlatban nagyon jól működnek, és ennél hatékonyabb megoldás nincs. Isten jót akart nekünk, amikor ezeket a parancsolatokat adta.

Ez a fajta gyakorlatias gondolkozás ma is szükséges. Nem lenne szabad úgy képezni szolgálókat, hogy ne szerezzenek valamilyen polgári szakképesítést, ami a megélhetésüket biztosítja. Így tudják az anyagi függetlenségüket biztosítani és többen szolgálva

Igével egy-egy gyülekezetben bátran szólhatnak a „kemény beszédet” is, mert ha otthagynák is őket a hívők emiatt, ahogy Jézust is otthagyták, akkor sem maradnának kenyér nélkül. Ha nincs egy szolgálonak polgári szakképzettsége, akkor ő kiszolgáltatott lesz, mert meg kell alkudnia az Igével és a viszkető füleknek kell prédikálnia, csecsemőkorban tartva a hívőket, hogy el tudják tartani őt, az egzisztenciájának féltése nélkül.

Fontos megemlíteni az ószövetségi Lévíta papsággal kapcsolatos „tizednek” az újszövetségi időben való káros alkalmazásának gyakorlatát, mivel az az egyszemélyes pásztori rendszerre épülő intézményes gyülekezeti rendszer ószövetségi típusú - főpap és templom - gyakorlatát erősíti a szegények szükségére való adakozás helyett. Az újszövetségi gyülekezetek működési gyakorlatával kapcsolatban az Ige sosem említ tized adakozást, annál többször említi viszont a szegények szükségére való gyűjtést ill. adakozást. Az első 12 apostol és később Pál is a jeruzsálemi szegények szükségére szervez gyűjtést (Ap.csel. 4:34-37; 1 Kor. 16:1-3)

A fentiekben leírt rossz gyakorlatok károsak Isten tervére nézve, ezért a parancsolatoknak való engedetlenségük miatt a szolgálóknak számot kell adniuk az Úr előtt az utolsó napon.

Az emberek hajlamosak arra, hogy túlbonyolítsák a dolgokat és emberi rendelkezéseket honosítsanak meg Isten Igéje helyett, holott az Ige nagyon egyszerű és gyakorlatias megoldást kínál és nincs annál hatékonyabb. Jó lenne engedelmeskedni az Igének mindenben, elsősorban a szolgálóknak. Az ébredés itt kezdődik! Még mindig nem késő, mert az Úr arra vár, hogy sokan megtérjenek ezekből a dolgokból. Nincs más, csak az Ige igazsága, minden más meg fog égni az ítéletkor. Aki eltér az újszövetségi parancsolatoktól, még ha sok más szépet mond is, az akkor is tévelyeg és másokat is eltévelyítve hamis mintát képvisel, ami sem nem újszövetségi, sem nem ószövetségi, hanem arra az időszakra jellemző, amikor az ószövetségi időszak végén létrejöttek a zsinagógák a zsinagógafőkkel, amikor Isten már nem szólt a népéhez.

Jobb most megvizsgálnia minden szolgálóknak magát, mint meglepődni és méltatlankodva „Uram-Uram”-ot kiáltani Jézus visszajövelekor.

Minden szolgáló számadással tartozik az utolsó napon az Úr előtt, hogy engedelmeskedett-e ezeknek a parancsolatoknak.

Szemtől szembe, vagy a háta mögött

Talán kicsit furcsa ez a cím, ezért egy kis magyarázatra szorul. Az emberek - beleértve a hívőket is, hogy ha bajuk van valakivel, nem mennek oda az illetőhöz, hogy szemtől szembe megmondják neki és rendezzék a dolgot, hanem sokszor másoknak panaszkodnak, az érintett személy jelenléte nélkül, a „háta mögött”. Keresztyén körökben is elterjedt ez a fajta káros tevékenység; valós vagy valótlan hírek, vádak terjesztése, amire a „pletyka” vagy mai elterjedt szóhasználat a „háta mögötti” beszéd kifejezés a használatos.

Időnként szóba kerül, esetleg igehirdetés is hangzik el a gyülekezetekben az ilyen káros tevékenység felszámolására. Hívők között természetesen mindezt bibliai alapon az Igével összhangban kellene megtenni, hogy az Ige igazsága ilyen módon is betöltésre kerüljön. Itt egyértelműen a beszéd bűnéről van szó, amiről elég sok igei útmutatást találunk a Bibliában. A korábban említett mai szóhasználat azonban (pletyka, háta mögötti beszéd) nem található meg az Igében, találkozhatunk azonban olyan - ma már nem használatos szóval - mint pl. a „susárlás.” Kapcsolódó, erőteljesebb fogalmak lehetnek még a vádaskodás és a rágalmazás.

A gyülekezeti életben eltöltött évek tapasztalata alapján azt látom, hogy sokszor nem világos a hívők számára, hogy *mikor* kellene szólni és *mikor nem, milyen körben, milyen dolgokkal kapcsolatban*. Lehet szó egyszerűen csak egy hír továbbadásáról, egy rejtett bűn kifecsegeséről és kártékony terjesztéséről a rendezésre való törekvés nélkül, fertőzve ezzel a gyülekezet légkörét, rombolva az egységet és aláásva a szentséget. Nyilvánvaló, hogy ismert tények (valaki megházasodott, gyermeke született, kórházba került stb.), hírként való továbbadása senkinek sem árt, sőt lehet alapja a hálaadásnak vagy adott esetben imatémának, vagy meglátogatása egy betegnek a kórházban. A személyes bűnnel kapcsolatos információk azonban egy teljesen más kategória! Ebben az esetben Isten akarata az, hogy

- a lehető legszűkebb körben, minden zavarkeltés nélkül,
- a helyreállítás irányában,
- építő módon és szeretetben történjen meg a rendezés.

Nagyon könnyű a beszédünkkel vétkezni, ezért fontos, hogy a nyelvünk a Szent Szellem kontrollja alatt legyen. Jakab apostol külön felhívja a figyelmet a nyelv bűnére:

*„Atyámfiaim, **ne legyetek sokan tanítók**, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lesz. Mert mindnyájan sokképpen vétkezünk. **Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember**, képes az egész testét is megzabolázni. **Ímé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az ő egész testüket igazgatjuk. Ímé a hajók is, noha mily nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen kis kormánytól oda fordíttatnak, ahová a kormányos szándéka akarja. Ezenképpen a nyelv is kicsiny tag***

*és nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt! A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától. ... A nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremtettek: **Ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni!**” (Jakab 3:1-6 és 8-10)*

„Legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhoztatás alá ne essetek.” (Jakab 5:12)

Ezekből az Igékből egyértelműen látszik, hogy nagyon könnyű a beszéddel vétkezni, ezért **jól gondoljuk meg, hogy mikor és mit szólunk.** Az az érdekes kifejezés, hogy „az igen legyen igen és a nem nem” azt jelenti, hogy **a beszédünk legyen egyértelmű, hiteles (igaz), kerülve minden felesleges beszédet. Minden bizonytalanság** (talán, esetleg, azt mondják, azt hallottam, úgy hírlík), ami a hitelességet (valóság tartalmat) megkérdőjelezi, a gonosz munkáját szolgálja! Legtöbb pletykára ez jellemző! Akik nem tudják a nyelvüket megfékezni és átadják magukat az ilyen hírek terjesztésének, azok Jakab szerint „kárhoztatás alá esnek”! A hitelesség kérdése, a beszéd igazságtartalma olyan fontos, hogy akik **hazugságokat szólnak**, azoknak a Jelenések 22:15 szerint nem lesz üdvösségük.

A susárlókról a következőket írja az Ige: „*A susárló elválasztja a jó barátokat ... A susárlónak beszédei **hízelkedők**; és azok a szív belsejét áthatják.*” (Péld 16:28; 18:8)

A susárlók hízelkednek annak, akivel éppen beszélnek, és hamis dolgokat, rágalmakat mondanak másokról az illető háta mögött, és így a jó barátokat is képesek egymásnak ugrasztani. Ezt teszi a pletyka a gyülekezetben! Megmérgezi a gyülekezet légkörét, és képes az egész gyülekezetet szétrombolni, ha nem tépik ki gyökerestől igeileg megalapozott tanítással és az igei Igazságok számonkérésével.

Nagyon könnyű valakinek szemtől szembe hízelegve csupa jó dolgot és másról negatív dolgot mondani. Ez a bukott emberi természet tipikus viselkedése!

A gyülekezet a szentek közössége, ahol a hívők felelősséget hordoznak Isten és egymás felé. Az Ige arra figyelmeztet minket, hogy „kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti,” ezért amint egyetlen bűn is előfordul a gyülekezetben egy hívő életében, akkor azt a Máté 18:14-18 szerinti szabály alkalmazásával a lehető legszűkebb körben rendeznünk kell:

„A ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül. Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. Bizony mondom néktek: Amit meg-

köttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.”

A Jakab apostol fenti intelmein túl - a nyelv kontroll alatt tartása, a fegyelmezett, igaz, hiteles beszéd - **ez az a jézusi parancsolat, amit ha a hívők betartanak a gyülekezetekben, akkor meg lehetne őrizni a gyülekezet szentségét** és el lehetne kerülni a ma olyan gyakori pletykát, az un. „háta mögötti beszédet.”

Ha ilyen egyszerű a megoldás, akkor óhatatlanul felmerül a kérdés, hogy mi az akadály annak, hogy a **gyülekezeti fegyelem** Ige szerinti módon működjön a gyülekezetekben. A következő akadályokat kell felszámolni ehhez a gyülekezetekben:

1. Gyakorlatias igei tanítás a témáról, ami egyértelművé teszi a hívők számára, hogy mi számít susárlásnak (pletykának), un. háta mögötti beszédnek és milyen esetekben, kinek és hogyan szóljanak, és az minden esetben szeretetben kell, hogy történjen, és az építés irányába mutasson - a rombolás helyett.
2. Szükséges, hogy a gyülekezet elöljárói (igei módon többen) maguk is hitelesek legyenek, és jó példával járjanak elől.
3. Le kell leplezni a gyülekezetekben a hamis tanítókat és -tanításokat, akik a „*ne ítélj, hogy ne ítéltess*” félreértelmezett hamis tanítással megkötik a hívőket abban, hogy igei módon **megítéljék mások bűneit; feddjenek és intsenek másokat**, amiről az Ige sokszor beszél. Először mindig magunkat kell megítélni és csak utána szabad másokat megítélni; **sosem szabad azonban senkit elítélni, mert az kárhozzátás. Fontos, hogy megértsük a kettő közötti különbséget!** Le kell leplezni a hívők között is elterjedt „pozitív beszédről” szóló tanítást, ami a gonosztól van, mert tiltja a „negatív” beszédet. Vegyük észre, hogy az Ige őszinteséget vár el a hívőktől, akár pozitív, akár negatív dolgokról van szó, ahol „le kell mondani a szégyen takargatásáról, „ azaz el kell mondani a negatív dolgokat is. A Biblia egy nagyon reális írás: nem takargatja a legnagyobb hithősök szégyellni való súlyos bűneit sem, tanítva ezzel minket, hogy mindenki vétkezhet, a rendezéshez azonban mindenekelőtt szükséges a tiszta igazság ismerete, sőt megvallása: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak!” Jó lenne, ha a hívők között olyan mély, őszinte, bizalmas kapcsolat alakulhatna ki, hogy ez működni tudjon.
4. Figyeljünk oda, hogy „a szeretet sok bűnt elfedez” nem azt jelenti, el kell leplezni minden bűnt, hanem azt, hogy Jézus parancsával összhangban csak az érintett hívőket bevonva kerüljenek rendezésre a bűnök, a sok illetéktelen személyt pedig hagyjuk ki belőle; kivéve, ha valaki nem akar megtérni a bűnéből és végül a gyülekezet nyilvánossága elé kell vinni és kizárni a bűnöst a gyülekezetből.
5. A fentiekben vázolt igei gyakorlat követéséhez a hívőknek valódi, újjászületett, Szent Szellemmel betöltekezett, igei értelemben vett tanítványoknak kell lenniük, akik halálba adták az őmberüket és a nyelvüket is a Szent Szellem kontrollja alá helyezték. Isten bölcsességét kérve elég bátornak és felelősség-

teljeseknek kell lenniük ahhoz, ha tudomásukra jut valamelyik hívő társuk bűne, hogy akkor ne az előljárójuknak *árulkodjanak*, vagy másoknak elmondva terjesszék a pletykát, hanem **menjenek oda** a hívő társukhoz és **szemtől szembe rendezzék vele azt**. Ne legyünk továbbá más dolgába avatkozók, és ne üssük bele az orrunkat olyan dolgokba, ami nem ránk tartozik. Szükség van a Szent Szellem vezetésére és erejére, hogy minden Istennek tetsző módon történjen, ezért mindenképpen szükséges imádkozni az adott helyzetért, ill. a bűnös emberért, és kérni Isten bölcsességét és a Szent Szellem vezetését.

Hogyan lehet elősegíteni, hogy a gyülekezetekben felszámolásra kerüljön a pletyka?

1. Az előljárók felelőssége, hogy időről-időre felhívják a pletyka veszélyére a figyelmet, hogy mindenkiben kellő érzékenység és éberség alakuljon ki a pletykával kapcsolatban.
2. A tanítóknak fel kell vállalni a kemény tanításokat és azokat számon is kérve törekedni kell arra, hogy a hívők eljussanak az érett korra, hogy kialakuljon bennük az érett hívőkre jellemző szellemi megkülönböztető képesség. Így maguk is képesek lesznek leleplezni a hamis tanítókat, hamis tanításokat az Igében leírt ismertető jegyek alapján. Az éretlen, csecsemű hívők védelme érdekében szükséges, hogy a nyáj felett őrködő pásztorok (előljárók) név szerint is megnevezzék a hamis tanítókat, tanításokat és figyelmeztessék a csecsemő hívőket, hogy kerüljék azokat.
3. Alkalmazva a korábban leírt igei alapelveket, ha egy hívőnek azért van „baja egy atyjafiával,” mert éppen neki kezd el egy pletykát terjesztetni valaki az illető háta mögött, akkor szeretetben figyelmeztesse őt négy szemközt a bűnére. Ezeket betartva rövid idő alatt fel lehet számolni a pletykát a gyülekezetben, ki lehet irtani azt gyökerestől.

Ez az írás lehet egy kezdet ehhez a tisztulási folyamathoz, hogy Isten népe valóban szent legyen és megszűnjön a pletyka, a „háta mögötti beszéd” a gyülekezetekben.

Ámen.

Biblikus szóhasználat, vagy Isten Igéjének elferdítése

Minden nép a saját nyelvén fejezi ki a gondolatait, az egyes fogalmakra meghatározott szavakat használva. A Biblia rendelkezik egy sajátos fogalomkészlettel és annak megfelelő szóhasználatával, ami kifejezi az isteni igazságok leírását és Isten gondolkodásmódját a világról és az emberekről. Tudjuk, hogy „a világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel”, egy világi és egy istenfélő beszéd, szóhasználat tehát kell, hogy különbözzön egymástól. Bizonyos szavak alapvetően csak a Biblia szóhasználatához tartoznak és vannak ettől eltérő, a világra jellemző szóhasználatok. Ha valaki egyre jobban eltávolodik Istentől, akkor a használt szókészlete is egyre inkább különbözni fog a biblikus szóhasználatától.

Tudjuk, hogy Jézus a testté lett Ige (Szó), és azt is tudjuk, hogy Jézus a földi élete során betöltötte a parancsolatokat, azaz engedelmeskedett az Igének, Isten beszédének. Mondhatjuk képiesen úgy is, hogy Jézus egy ‘két lábon járó Biblia’ volt: mindig az Atya akaratát cselekedve töltötte be Isten parancsolatait. Amikor a farizeusok azt kérték tőle, hogy mutassa meg nekik az Atyát, egyszerűen azt válaszolhatta: „ha láttatok engem, akkor láttatok az Atyát.” Ehhez szükséges volt, hogy Jézus világosan értse a saját nyelvén az Atya akaratát, és meg is cselekedje azt. A nyelv, a helyes szóhasználat, a megismerés, és a megértés között szoros kapcsolat van. Nagyon fontos tehát, ha Jézust akarjuk követni, hogy mi is megismerjük az Atya akaratát és meg is cselekedjük azt, hogy az „Ige bennünk is testté váljon.” Ehhez szükséges, hogy biblikus nyelven, biblikus szóhasználatával fejezzük ki gondolatainkat, hogy a cselekedeteink is annak megfelelőek legyenek. Sok hívő, sőt szolgáló sem gondol arra, hogy a beszédüknek, a szóhasználatuknak milyen nagy jelentősége van, ha Isten igazságait valóban meg akarják ismerni, érteni. Ha a hívők beleesnek a világi szóhasználat csapdájába, akkor nagy a valószínűsége, hogy nem fogják megismerni Isten kijelentett igazságát és nem is lesz lehetőségük betölteni azt.

A fenti általános bevezető után nézzük meg néhány konkrét példán keresztül, hogy a biblikustól eltérő szóhasználat, vagy annak téves értelmezése hogyan fertőzte meg az egyházat, hogyan torzította el Isten igazságait és milyen hamis tanítások forrásává vált.

Tudjuk az Igéből, hogy „Jézus azért jött, hogy elvegye a világ bűneit.” Jézus földi küldetésének ez volt az egyik fő célja, a másik pedig, hogy az emberek számára követendő példaként állítsa magát, hogy az Ő példáját kövessék: úgy éljenek, ahogyan Ő élt. A **bűn** szó egy nagyon lényeges kifejezés az Igében. Ha egy szóval ki akarnánk fejezni, hogy mi az oka minden rossz dolognak a világban, akkor azt mondhatjuk, hogy a **bűn**. Bűn az, hogy az emberek Istentől elszakadt állapotban élnek, mert nem ismerték meg Jézust, az igazságot, és ezért bűnben - Isten akaratának nem engedelmeskedve - élnek.

Egy nemzetközileg jól ismert „szélesutas szolgáló” kijelentette, hogy ő nem akar **bűnről** beszélni, hanem csak **problémáról**. Az embereknek sok minden miatt lehet

problémájuk, de sok esetben az nem bűn, ugyanakkor sok ember bűnben él, akinek semmi problémája nincs. Itt tehát egy nagy becsapásról van szó. Egy ilyen szolgáló milyen evangéliumot hirdet, ha a bűn hiányzik a szótárából? Ebben az esetben nincs szükség megtérésre és felesleges volt Jézus kereszttáldozata is. Egy ilyen szolgáló egyszerűen csak egy „életmód tanácsadó” akar lenni, aki segítséget nyújt az embereknek a problémáik megoldásában? Ebből a példából is jól érzékelhető a szóhasználat és az ahhoz tartozó tartalom fontossága.

A világi embereknek semmilyen problémát nem okoz, hogy Istentől elszakadt állapotban, azaz bűnben élnek, Isten Igéje viszont kimondja, hogy „mindnyájan vétkeztek” és ezért mindenkinek szüksége van a bűnei megbánására, elhagyására és bűnbocsánat elnyerésére - Isten kegyelme által.

Legyünk nagyon éberek, mert az egyre durvább bűnökbe süllyedő világ szóhasználatát egyre jobban teret nyer a keresztyénség körében is!

Vegyük pl. az Isten előtt szent **házasság** kérdését, ami a Biblia szerint egy férfi és egy nő törvényesített, egész életre szóló kapcsolata, aminek egyik fontos célja az emberi élet továbbadása: „szaporodjatok és sokasodjatok” - mondta Isten. Isten parancsba adta azt is, hogy „ne kívánd meg más feleségét”. Manapság nagyon gyakori, még hívők között is előfordul, hogy megkívánják más férjét, vagy feleségét és tönkreteszik más házasságát, aminek jogosságát a világban a **szerelem** szóval támasztják alá. Isten Igéje azonban ezt **házasságtörésnek** hívja, amely szerint már a megkívánás is bűn, az elkövetését pedig az Ószövetség idején halálra kövezással büntették. Az Újszövetség időszakában már nem a fizikai megsemmisítés a büntetés, hanem a szellemi halál, mert a bűn elválaszt Istentől. Jézus a korának zsidó előljáróit „gonosz és házasságtörő (parázna) nemzetségnek” nevezte, akiknek legfontosabb kérdésük az volt, hogy szabad-e egy férfinak a feleségét elbocsátania és mást elvenni feleségül? Jézus szavai szerint ez **házasságtörés** és nem „újraházasodás”, ahogyan ma sokan gondolják a világban, ami sajnos gyökeret vert a gyülekezetekben is, pedig egyáltalán nem mindegy, hogy házasság vagy házasságtörés egy második, vagy harmadik „házasság.” Látjuk, hogy milyen óriási különbség van a biblikus és a bibliaellenes, világi szóhasználat, és azok tartalma között. Ha valaki a bűne miatt szellemileg vakká válik, mint a korabeli „gonosz és házasságtörő” zsidó nemzetség, akkor már nem fog tudni különbséget tenni az Istentől való szent házasság, és az Ige szerinti „házasságtörés” között. A bűn és gonoszság ma már olyan méreteket ölt, hogy az Isten alkotásának számító férfi és a női léte is kétségbe vonják és egyneműek „házasságáról” beszélnek, ami Isten igéje szerint nem házasság, hanem utálatos cselekedet. Magukat egyháznak nevezett egyes szervezetek ma már odáig süllyednek a bűnben, hogy megáldják az ilyen kapcsolatokat, sőt ilyen személyek magas egyházi méltóságokat is betöltenek. Ez nem az a hosszútűró szeretet, amiről az Ige beszél.

Sok más területen is zavar van a rossz szóhasználatok miatt. Ma az egyházban is vannak **vezetők**, ezért vezetői **tanfolyamokat** tartanak és a kiképzett, tapasztalt vezetők „**mentorálnak**” fiatalabb vezető **jelölteket**. Ez a szóhasználat teljesen normális a

világban, de már nagymértékben behatolt az egyházba is, sok zavart okozva ezáltal. Egyik alkalommal egy szolgálócsoporthoz vezetőképző tanfolyamot tartott a gyülekezetünk **előjáróinak**, ahol az egyik amerikai származású előadó, a vezető szó helyett a **manager** (menedzser) szót használta. Közbeszéltem, hogy én egy multi cégnél dolgozom, ahol az angol a hivatalos nyelv és ott a manager szó alatt teljesen másfajta tevékenységet értenek, mint amilyennek egy gyülekezeti előjárónak kellene lenni. Az előadó nem értette, mi a problémám, hiszen a magyar vezető szónak ez az angol megfelelője. A probléma az, hogy emberekre alkalmazva a gyülekezetekben is elterjedt a vezető szó használata, ami igeellenes.

Nézzük most meg, hogy az Ige milyen szavakat használ ezen a területen és mi is azoknak a tartalma?

Az Ige a következőkről beszél:

- Jézus a **Fej**,
- a Szent Szellem a **vezető**,
- a gyülekezet érettebb tapasztaltabb férfiai a **vének**, akik **példaképek** a hívők számára az életük alapján, ezért ők azok, akik **előjárók**, mert előbb járnak sok dologban, mint a többi hívő, és ők vigyáznak arra, mint **felvigyázók**, hogy a gyülekezetben valóban a Szent Szellem legyen az egyetlen Vezető, aki kijelenti magát és elvezeti a hívőket minden igazságra.

Az egyházban és a gyülekezetekben igei értelemben nincsenek vezetők, hanem többtagú **presbitérium** van, aminek a tevékenységét a következő biblikus szavak írják le: tapasztalt férfi, azaz **vén**, aki **előjáró**, **felvigyázó** és **példakép** is egyben. Ebből érzékelhető, hogy az egyház és a gyülekezetek vezetése teljesen más, mint amit a világi fogalmak takarnak.

Az Ige a hívőket sok helyen **tanítványoknak** nevezi, de ma már mindenki csak **hívókról** beszél, pedig a kettő közötti különbség óriási. Sok „szélesutas” hívő van ugyanis az egyházban, akik nem felelnek meg azoknak az igei elvárásoknak, amiket Jézus támasztott az Őt követni akarókkal szemben. Nem mindegy, hogy egyszerűen „csak” hívő valaki, vagy valóban tanítvány, ugyanis Jézus minden ígérete feltételes: csak engedelmes tanítványokra vonatkozik. Ma beszélnek a gyülekezetekben **látogatókról**, **tagokról**, hívókról, a nagy kérdés azonban az, kik a **tanítványok**?

Használjuk a hívőkre azt a szót, hogy **szentek**? Általában nem, pedig Pál és a többi apostol is szenteknek nevezi a hívőket a megszólításaiban, kifejezve ezzel, hogy ők a **világtól elválasztottak**, nincs köztük a világhoz, mert Isten kihívta őket onnan, hogy az Ő népe legyenek, egy szent nép. Isten követelményként támasztja a hívők felé, hogy „szentek legyenek, mert Ő is szent!” Nagyon hasznos lenne ma is gyakran emlékeztetni a hívőket, szenteknek szólítva őket, hogy el ne felejtsek.

Az Efézus 4:11 beszél apostolokról, prófétákról, evangélistákról, tanítókról és pásztorokról, akik Krisztus testének építésén munkálkodnak és elviszik a hívőket az érett

korra. Be tudjuk ma azonosítani az egyházban, a gyülekezetekben, hogy kik ezek a személyek, akiket Jézus ajándékkal adott az egyháznak? Ma minden vezető szolgálatot a gyülekezetekben pásztoroknak hívnak. Elterjedt az egyházban a „mentor” szó használata is. Van ennek helye az egyházban? Megfeleltethető valamelyik igei szóhasználatnak? Istennek nincs szüksége homályos, világból átvett, zavart okozó szavakra, amik elferdítik az Ige igazságát!

Sokszor beszélünk **egyházról, gyülekezetekről, mint szervezetekről**, de vegyük észre, hogy az Ige szerint az egyházban olyan szervezetek, mint a világban, nincsenek. Az Ige Isten **templomáról**, Krisztus testéről, és annak részeiről, **tagjairól** beszél, akik élő „kövek,” amiből felépül **Krisztus gyülekezete, a szentek közössége**. Isten az Ő Igéjében egyértelműen kifejezte, hogy „kőből épült templomban nem lakik.” „Milyen templomot építhetnék nekem, amikor a menny az ülszékem, és a föld a lábaimnak zsámolya?” Isten gyülekezete nem szervezet, hanem **élő organizmus**, egymással harmóniában együttműködő és kapcsolatokkal (kapcsolatokkal) egybekötött tagjai. Egy szervezet sosem lesz képes Istent megdicsőíteni a világ felé, csak egy biblikus követelményeknek megfelelő gyülekezet, ami valóban kiábrázolja Krisztust.

Ma természetes módon a hívők (akár megtért, akár nem) minden csoportosulását gyülekezetnek nevezik, de ez nem igaz az Ige szerint. Az Ige egyértelműen meghatározza, hogy mi a gyülekezet:

- **szentek** (kizárólag megtért tanítványok) közössége,
- akik **ugyanazon a településen** élnek,
- ahol a gyülekezet határa a helység határa; nem több és nem is kevesebb,
- egy biblikus, **minősített többtagú presbitérium** felügyeli a működését,
- ügyelve, hogy **a Szent Szellem** mindig **Úr** maradjon a gyülekezetben és **Jézus** pedig **a Fej** minden gyülekezet és hívő felett.

Tudjuk az Igéből azt is, hogy „az újbort **új tömlőbe** kell tölteni.” A „tömlő” az az újszövetségi forma, gyülekezetműködési mód, ami megfelel a fenti igei követelményeknek, azaz be tudja fogadni a forrásban lévő újbort, a Szent Szellem túlaradó munkáját és mégsem okoz szakadást. Lehet ilyen rugalmas „tömlő” egy merev, kőből épült templom, vagy gyülekezeti ház, merev szervezeti keretek szerint működve, egyetlen pásztor által vezetve és adott költségkeretből gazdálkodva? Nem. Jézus tudta miről beszél. Tudta, hogyan lehet elkerülni a Szent Szellem kiáradásakor az újbor elfolyását és a gyülekezetek szakadását. Az elmúlt évszázadok során nem tanulta meg ezt az egyház, ezért van olyan sok halott - magát egyháznak és gyülekezetnek nevezett - felekezeti szervezet, sok kongóan üres templom; bizonyásképp Jézus szavaira: Ő előre figyelmeztetett! Jó, ha mi is megértenénk, eszerint cselekednénk, és akkor valóban megtapasztalhatnánk Isten áldásait a gyülekezeteken.

Szólni kell még a hívők között is meghonosodott **idegen szavak** használatáról. A magyar bibliafordításokban nincsenek idegen szavak, hanem azok jelentéstartalmának valamelyik magyar megfelelője. Sokszor segítene közelebb jutni az Ige megértéséhez

és a torzulások elkerüléséhez, ha a hívő életben kerülnénk az idegen szavak használatát, mert akkor megtalálnánk a magyar bibliafordításban a megfelelő magyar szót és azt, vagy azokat az Igéket, amelyek közelebb visznek a megértéshez.

Nézzünk meg néhányat ezek közül az idegen szavak közül. Elégé elterjedt a **kontroll** szó használata a hívők között, amit általában negatív értelemben használnak, aminek talán az **uralkodás**, de még inkább a **leuralás** szó felel meg. Tudjuk az 1 Péter 5:3-ból, hogy a presbitereknek úgy kell felügyelniük, **felvigyázniuk** a nyáját, hogy az ne uralkodás legyen! Itt rögtön látjuk az igei kapcsolódást és annak értelmét. Látjuk ugyanakkor azt is, hogy nem minden kontroll negatív, mert egy „lány kontrollra”, ami a felvigyázásnak felelhet meg, szükség van a presbiterek részéről, hogy a dolgok „megfelelő mederben”, az Ige szerint ékes rendben történjenek. Ez azt is jelenti, hogy a gyülekezetben a presbitereknek **ellenőrzésük alatt kell** tartani a dolgokat, azaz tudni kell dolgokról, ami a gyülekezetben történik, hogy felügyelni tudják azokat és megakadályozzák, ha veszélyes irányba haladnának a dolgok. Látjuk, hogy ez egy pozitív és szükséges dolog.

Gyakran használt szó a **motiváció** is. Ezt többnyire semleges értelemben használják, de lehet pozitív és negatív motiváció. A motiváció tartalmát a magyarban leginkább **indíttatás, indulat, szándék, akarat** szavakkal lehetne leírni. Ha a megfelelő magyar szavakat nézzük, akkor rögtön találunk igei kapcsolódásokat:

„Az az **indulat** legyen bennetek, mint ami volt a Krisztus Jézusban” (Fil. 2:5). Az indulatot általában negatívnak gondoljuk, ami kapcsolatos a haraggal, de ugyanakkor látjuk az Igéből, hogy volt, amikor Jézus is elégé „durvának”, „tiszteletlennek,” és haragosnak tűnt, amikor „ördög fiaknak”, „meszelt síroknak” nevezte a farizeusokat, vagy az Isten házához való „félő szeretettől” vezérelve a Templomban felborította az árusok asztalait és korbácsot csinálva kikergette őket a templomból. Ezt nevezhetjük szent haragnak is, mert az Atya iránti szeretet indította erre. Tudjuk, hogy Jézus egész életében nem követett el bűnt, tehát ezek az indulatos cselekedetei is szeretetből fakadtak. Sokan megbotránkoztak akkor Jézus cselekedetén és ma is megbotránkoznak a hívők, ha valaki ilyen indulatosan viselkedik és szeretetlennek bélyegzik az illetőt. Kell, hogy a Szent Szellem adjon vezetést, hogy megvizsgáljuk az ilyen cselekedeteket is, ahogyan Péter is tette és megkapta rá az igei magyarázatot. A sok szentségtelen dolgot látva az egyházban ne csodálkozzunk ma sem, ha egyes szolgálókat hasonló módon felindít az Úr, ne közösiítsük ki, ne „öljük” meg őket, ahogyan az rendszerint a prófétákkal történik. Természetesen lehet rossz forrásból származó indulat is, amit le kell leplezni.

A **mentalitás** is egy elterjedt idegen szó. Ez kapcsolódik a motivációhoz, de különbözik is attól. Ha közelebb akarunk jutni az igei háttérrel való kapcsolatához, akkor inkább a **gondolkozásmód, magaviselet, életmód** szavak kapcsolódnak hozzá. Ha ismerjük az Igét, akkor a Szent Szellem vezet minket és eljuthatunk rögtön a következő igei üzenetekhez:

„Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem **változzatok el a ti elméteknek megújulása által.**” (Róma 12:2)

Miről van itt szó? A **gondolkozásmód** megváltoztatásáról. Egy hívő nem gondolkozhat úgy, mint egy világi ember.

Jézus mondja: „**Kövess engem!**” Mit jelent ez? Gondolkozz és élj úgy, ahogy én!

Pál azt mondta Timótheusnak a 2 Tim. 3:10-ben:

„Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet stb.” Pál azt is mondta a korinthusiaknak, hogy „kövessetek engem, ahogyan én követem a Krisztust”.

Csak érzékeltetni szerettem volna, hogy egy idegen szó magyar megfelelőin keresztül hogyan juthatunk el az Ige megértéséig, ami nagyon fontos. Ezt a felesleges megfeleltetési munkát és az esetleges tévedéseket megspórolhatjuk, ha kerüljük az idegen szavak használatát megfelelő magyar igei szavakat használva helyettük.

A számítógépes gyakorlatban, blogok, honlapok, videoblogok, de összejövetelek vezetésekor is rendszerint van egy **moderátor**, vagy egy elnök, aki felügyeli, felvigyázza a dolgokat, hogy a megfelelő mederben, ékes rendben menjenek a dolgok. Mint arról korábban már volt szó egy felvigyázás, egy „lágy kontroll” szükséges, de káros, ha a moderátor **leuralja** az eseményeket. Fontos, hogy megmaradjon a szabadság légköre és a rendezettség, viszont a rosszindulatú rendbontókat Krisztusi indulattal - lehetőleg szeretetben és alázatban - rendre kell utasítani, ki kell vezetni, vagy ki kell tiltani. Ez is az ékes rend biztosításához tartozik és szükség van rá.

Fontos megjegyezni, hogy minden bibliafordításban lehetnek fordítói hibák. Vannak alapfordítások, amelyek szóhasználatukat tekintve igyekeznek az eredeti fogalmakat minél hűebben visszaadni (pl. a King James ill. a Károli fordítás), de az utóbbi évtizedekben sok un. magyarázó bibliafordítás is készült. Ha az Igét meg akarjuk ismerni és meg is akarjuk maradandóan jegyezni, akkor jó, ha ezeket az alapfordításokat vesszük alapul, és ha abból nem értünk meg valamit, akkor segítségünkre lehetnek a különböző magyarázó fordítások.

A fenti konkrét példákkal csak érzékeltetni szerettem volna a biblikus szóhasználat fontosságát, de végtelen a sora a világból átvett, igeellenes szóhasználatnak a hívők, sőt a szolgálók között is, aminek nincs helye Isten munkájában. Jakab arról beszél, hogy sokat vétkezünk a nyelvünkkel, ezért fontos hogy tisztítsuk meg a beszédünket a nem biblikus szóhasználatától. Ha elkezdjük következetesen és megfelelő módon alkalmazni a biblikus szavakat a beszédünkben és a cselekedetünket is ehhez igazítjuk, akkor fel fogjuk fedezni, hogy Isten egyre több igazságát fogja kijelenteni nekünk és megszűnik az a szellemi vakság, az Ige nem értése, ami ma annyira jellemző az egyházra. Ne legyünk mi is „vak vezérek”, hanem Ige szerinti látással rendelkező Isten elhívott szent emberei, akik valóban példaképei lehetnek a nyájnak és kellően alázatosak ahhoz, hogy ne a saját felekezeti szervezetüket építsék, hanem az ajándékaik és elhívásuk szerint egymást kiegészítve, együtt munkálkodjanak Isten egyházának építésén.

Ámen.

Hűnek lenni a kevesen

Az a tapasztalatom, hogy a hívők általában valami nagy dologra várnak és vágynak, hogy történjen velük, vagy cselekedjenek valamit, amit úgy gondolnak, hogy az Úrtól van; mindezt természetesen az Úr érdekében. Különösen igaz ez azokra a hívőkre, akik a magánéletükben sok csalódást éltek meg és nem is gyógyultak meg abból teljesen, így valami nemes szolgálattal akarják betölteni azt az űrt, ami a magánéletükben keletkezett. Közben a mindennapi élet sok kis dolgában, a családban, a munkahelyen, a lakókörnyezetükben nem veszik észre, hogy ott is „velük van az Úr,” és így lemaradnak sok dologról a hétköznapi életben, amit az Úr készített számukra.

Olyan ez, mint amikor a világban valaki rögtön világsztár vagy olimpiai bajnok szeretne lenni, az odavezető út fáradtságos, aprólékos munkájának a megspórolásával. Tudjuk, hogy ha valaki kellő felkészülés hiányában, valami szerencse folytán hirtelen magasra jut, az a hiányos alapok miatt nagyon hamar belebukhat a felkészületlenségébe. Sok ilyen hívő szolgáló van, akik idő előtt és megfelelő alapok nélkül nagy szolgálatba álltak be és egy idő után óhatatlanul bekövetkezik a hajótörés az életükben: kiégnek, elbuknak, hajótörést szenvedve kiesnek a szolgálatból stb. Még ebből sem tanulnak sokan és hamar vissza akarnak térni oda, ahonnan kiestek, ez azonban lehetetlen. Ezért van sok „valláskárosult” hívő az egyházban, akik elvesztették lábuk alól a talajt és nem találják a helyüket. Ilyenkor alapos önvizsgálatot kellene tartani és nem másokat hibáztatni. Az összetöretés állapotától elkezdve, lépésről lépésre kell felépíteni először az egyéni hívő életüket (kapcsolatukat az Úrral), azt követően pedig a házasságuk egységét, majd a család biblikus működését kell helyreállítani, végül pedig a munkahelyi és minden más kapcsolatukat biblikus módon rendezni. Ezt követően kerülhet csak sor arra, hogy elkezdjük kérdezzétek az Urat, hogy milyen szolgálatban is akar látni minket?

Van egy szellemi törvény, ami szerint az Úr csak arra bíz nagy dolgokat, aki hű a kevesen:

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltak, ki bízná reátok az igazi kincset?”
(Luk. 16:10-11)

„Jól van jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.” (Máté 25:21)

A mi elhívásunk az, hogy az életünkkel mindennap kiabrázoljuk a Krisztust: ahol vagyunk, ahogy viselkedünk, ahogy megszólalunk, egy olyan békességgel, türelemmel és alázattal, ami egy krisztusi természetből fakad, amikor a körülöttünk lévő emberek türelmetlenek és zúgolódnak. Az ilyen krisztusi magatartás világítani fog a hívők környezetében! Az lenne az igazi bizonyágtételünk Jézusról, ha ilyennek látna minket a világ és megkérdeznék: te keresztyén vagy? Vagy egyszerűen csak kijelentenék: úgy látom, te keresztyén vagy.

Antiókhában ez történt. Nem a hívők nevezték magukat keresztyéneknek, Krisztust követőknek, hanem a körülöttük élő emberek, akik látták az életüket mindennap.

A hívők általában **tenni** akarnak valami nagyszerű dolgot Jézusért, de ez „Márta hozzáállása” és nem jó. Nekünk olyannak kell lenni, mint Mária volt: vele lenni, hallgatni Őt és meghallani, hogy mit is akar cselekedni az Úr a mi életünkben, és aztán azt cselekedni. A keresztyénséget **élni kell mindennap**, az élet minden dolgában. Jézus azt is mondta magáról, hogy Ő az **élet**: a hitbeli cselekedetek csak ebből a Jézussal való közösségből fakadhatnak.

A keresztyén élet egy nagy kihívás: „a legnagyobb kihívás számomra az, ha az életemmel mindennap meg tudom dicsőíteni a Krisztust.” Ekkor az Atya nekünk is azt fogja mondani: „ez az Én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm” (Máté 3:17). Figyeljük meg, hogy mikor mondta ezt az Atya Jézusnak! Akkor, amikor még el sem kezdte a szolgálatát - a bemerítkezésekor a Jordánnál! Még senkit sem gyógyított meg, senkit sem szabadított meg, hanem a korábbi (családi és asztalosként való) életét minősítette az Atya ezzel a kijelentéssel. Ha mi is ilyen minősítést kapunk az Úrtól a mindennapi, hétköznapi életünkre, mert a bemerítkezéssel valóban halálba adtuk mi is az ömberünket, és ha mi is átmegyünk a pusztán és kitarunk a próbákban, ahogyan Jézus, akkor méltók lehetünk a mesterünkhöz, és mi is elkezdhetjük hatalommal a szolgálatunkat. Egy ilyen életet tud csak felkenni Isten, ahogyan Jézussal is tette, hogy olyan hatalommal hirdette az Igét, ami az írástudóknak is feltűnt.

Ne legyünk türelmetlenek! Ne akarjuk Isten fáradságos felkészítő munkáját megspórolni a mindennapi életünkben, ami sokszor évekig tart. Jézus 12 évesen már megszégyenítette az írástudókat az igeismeretével, mégis csak 30 évesen állt be a szolgálataiba. Az Ige tökéletes ismerete önmagában kevés a szolgálathoz! Ahhoz viszont szükséges, hogy az élet mindennapi dolgaiban megvizsgálva magunkat az Ige tekintélye alá rendeljük az életünk minden területét és minden cselekedetünket.

Az egyéni hívő életünk hasonlítható egy házhoz, ahol először az alapokat kell lerakni, és csak szilárd alapra lehet felépíteni egy megingathatatlan hívő életet, egy házasságot, egy családot és egy hívő szolgálatot, így ebben a sorrendben. Ha a hívő életünkben szilárd alapokat lerakva építkezünk, akkor jöhetnek viharok, hajótörések az életünkben és szolgálatunkban. Pált is megkövezték, megbotozták, hajótörést szenvedett és elhagyták sokan, mégsem omlott össze, nem lett csalódott, mert tudta, hogy kiben bízhat. Mindezek ellenére arra is maradt ereje és hite, hogy a börtönből bátorítson másokat és beszéljen nekik az Úr öröméről. Egy „hajótörést” szenvedett, „mai elterjedt szóhasználat - valláskárosult” hívő élet és szolgálat a szilárd alapok hiányának a bizonyítéka. Egy mesterséges, életidegen szubkultúrában megélt, intézményes keresztyén élet nem ad szilárd alapot a hívő életben, mert ott többnyire fövenyre épített hívők vannak, akik a próbákban sokszor elbuknak (Jézus beszél erről a Hegyi beszédben a Máté 7-ben).

Az Úr adjon világosságot minden hívőnek ezekben a kérdésekben és hosszútűrést, hogy megvívja a hit mindennapi nemes harcát az élet sok apró dolgában, megdicsőítve ezzel a Krisztust. Mi okozhatna nagyobb örömet nekünk, ha hallanánk mi is az Úr hangját és még a szolgálatunk megkezdése előtt, egyszerűen csak cselekedve hűségesen a mindennapi kis dolgainkat az Úr nekünk is ezt mondaná: „Ez az Én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm”.

Az új bort új tömlőbe kell tölteni!

Nincs olyan hívő, aki ne ismerné azokat a példázatokat, amikor Jézus a régi posztónak új folttal való megfoltozásáról vagy kitoldásáról, és az új bornak a régi tömlőbe való töltésének sikertelenségéről beszél.

A kérdés az, hányan értik, hogy miről is beszél Jézus valójában, és hányan alkalmazzák azt az életükben. Mint Jézus sok más példázata esetében, erről is három evangéliumban olvashatunk, de ahogyan más esetekben is látjuk, itt is egy kicsit eltérő tartalommal; egyre bővül a mondanivaló tartalma. Jézus itt a hétköznapi életből vett példával illusztrálta a gyülekezetre vonatkozó szellemi mondanivalóját, amit akkoriban mindenki értett. Nézzük most meg hogyan is hangzanak ezek a három evangéliumban:

„Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert ami azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömlik, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad.” (Máté 9:16-17)

„Senki sem varr pedig új posztóból foltot régi ruhára; máskülönben ami azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.” (Márk 2:21-22)

„És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot a régi posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és a régi posztóhoz nem illik az újból való folt. És senki sem tölti az új bort régi tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad. És **senki, aki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó bor.”** (Lukács 5:36-39)

A példázat első része változatlanul megismételve mindhárom evangéliumban egy teljes sikertelenségről szól:

- Ne akarjunk megfoltozni vagy kitoldani egy régi elhasznált (gyenge) ruhát egy új (erős) darabbal, megfoltozni új anyaggal, mert teljesen értelmetlen, úgymint el fog szakadni!
- Ne akarjunk egy régi (rugalmatlan) tömlőbe új bort, ami még forr, beletölteni, mert a tömlő tönkre fog menni és a bor is ki fog folyni, és minden kárba vesz!

A Márk és Lukács evangéliumokban továbbmegy Jézus és két fontos dolgot jelent ki:

- az *első*: az új bort új tömlőbe **kell** tölteni: ez egy felszólítás, egy parancs Jézus részéről, és nem egy lehetséges alternatíva,

- a *második*: **akik már ittak ó bort, azok közül senki sem fogja mindjárt megkívánni az új bort, mert jobbnak fogja tartani az ó bort!**

Most az a kérdés, hogy mit is jelent valójában ez a példázat és mi az üzenete ennek a számunkra; mire akarta Jézus ezzel felhívni a figyelmünket és mire akart tanítani minket?

A mai fogyasztói társadalomban már ezeknek a példázatoknak a hétköznapi jelentését is magyarázni kell. Régen a szegényebb emberek a használt ruhájukat nem dobták ki (ha kiment a divatból, mert nem volt pénzük újat venni), hanem ha kilyukadt, akkor megfoltozták, vagy ha kinőtte a gyermek, vagy kihízta egy felnőtt, akkor kitoldották azt egy új darabbal. Ha a régi ruha már nagyon elhasználódott és öreg volt, akkor ez reménytelen vállalkozás volt, mert hiába foltozták meg, toldották ki, a régi szövet a varrás mentén újból elszakadt.

Jézus idejében a bort állati bőrből készült *tömlőkben* tartották. A frissen leölt állat bőréből készült *új tömlő rugalmas* volt, *képes volt tágulni*, amire nagy szükség volt az új bor esetében, mert az forrásnak indul és kitágul, valamint olyan gázok szabadulnak fel, és olyan vegyi hatás éri a bőrt, amit egy friss, új tömlő könnyen el tud viselni. Ha valaki elkövetné azt a végzetes hibát, hogy az új bort régi (rugalmatlan) és a gázoknak, vegyi hatásoknak kevésbé ellenállni képes tömlőbe tölténé, akkor az számíthat rá, hogy elfolyik a bor és elszakad a tömlő is. Hiába a nagy termés, hiába a jó szüret, minden kárba vész. Ettől óv Jézus bennünket ezzel a példázatban és ezért parancsba adja, hogy az új bort új tömlőbe kell tölteni! Ez a tanács szó szerint is megállja a helyét, de mivel ez egy példázat, ennek van egy fontos szellemi üzenete is.

Most az a kérdés, hogy mi a szellemi és gyakorlati jelentése ennek a kicsit távolinak tűnő példázatnak a hívők mindennapi életére nézve? Vegyük észre, hogy itt valójában egy *tartalom* és az ahhoz feltétlenül szükséges *forma* kérdéséről van szó. A bor a tartalom és a tömlő a forma, azaz az a keret, ami befogadja azt, amit bele akarnak tölteni. Ma a bort hordókba, vagy üvegballonokba töltik, ahol az új bor esetében nem szabad lezárni a ballonokat, hanem szabad mozgásteret kell hagyni a forró, táguló új bor (must) számára.

Logikus, hogy egy szőlősgazda esetében, amikorra elérkezik a szüret és az új bor ideje, akkorra készen kell állni azoknak az új hordóknak, ballonoknak, amikbe bele akarja az új bort tölteni. Ebből két fontos megállapításra jutunk:

- *Az egyik*: az **új borhoz feltétlenül új tömlő, azaz új forma kell!**
- *A másik*: az új tömlőknek, a **formának már készen kell állni**, amikor a szüret jön!

Most nézzük meg az Igéből, hogy mit is jelent ennek a példázatnak a szellemi üzenete a hívők, és a gyülekezet számára?

Mi az új bor az Ige szerint?

Valószínűleg erre sok hívő tudja a választ: az új bor a Szent Szellem kiáradása, az ébredés, a szellemi ajándékok megnyilvánulása, amire olyan sok hívő vár. Ha valakinek kétsége lenne efelől, akkor Péter szavai Pünkösdkor kétség nélkül bizonyosságot tesznek erről. Amikor kitöltött a Szent Szellem Péter a következőt mondta:

*„Álmétkodtak pedig mindnyájan és zavarban voltak, egymásnak ezt mondták: Vajon mi akar ez lenni? Mások pedig csúfolódva mondták: **Édes bortól részegetek meg.** Péter azonban előállván a tizeneggyel, felemelte szavát, és szólt nekik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek fületekbe az én beszédimet! Mert **nem részegek ezek, amint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; hanem ez az, ami megmondattott Jóel prófétától: És léssen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, **kitöltök az én szellememből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. És épen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből, és prófétálnak.**”** (Ap.csel. 2:12-18)*

A Szent Szellem megnyilvánulásának hatásait az Ige a bor hatásához hasonlítja: öröm, vidámság, bátorság, felszabadultság, őszinte bűnbánat és megtérés, valamint a különböző szellemi ajándékok működése - Jóel szavai szerint: nyelveken szólás, prófétálás, álmok, látások stb. A Szent Szellem kiáradása és ajándékainak működése tehát az az új bor, amit nem lehet régi tömlőbe (formába) tölteni. **Ha várjuk az aratást, a szüretet és az új bort, a Szent Szellem kiáradását, akkor arra tehát előzetesen fel kell készülni, hogy amikor ömlik az új bor, azaz elkezdenek megtérni az emberek, működni a szellemi ajándékok, akkor a megfelelő új tömlő már rendelkezésre álljon.**

Most nézzük meg az Ige alapján, hogy mi is ez a „titokzatos” új tömlő?

Több alkalommal beszélgettem erről pásztorokkal, akik a szellemi ajándékok működését elfogadták, de a forma, a tömlő kérdésének egyáltalán nem tulajdonítottak jelentőséget:

- az nem lényeges,
- majd menet közben kialakul,
- nem lényeges a vezetési forma (lehet így is, lehet úgy is), nem ez a lényeg.

Meg kell, hogy állapítsuk, Jézus ezt egyáltalán nem így gondolta!

- Az új borhoz (a Szent Szellem munkájához) feltétlenül szükséges egy új tömlő, egy új forma - egy új keret és működési mód.
- Ennek a formának **már készen kell állni**, amikor elkezd folyni az új bor, azaz elkezdenek megtérni az emberek és működni a szellemi ajándékok.

- Ha pedig ez nem így lesz, annak az új bor elfolyása (az ébredés abbamaradása) és a tömlő, azaz a gyülekezetek szétszakadása lesz az eredménye, ahogyan azt Jézus előre megmondta!

Ha valaki végignéz az egyház, felekezetek, gyülekezetek merev intézményi keretein (templom, gyülekezeti házak, hierarchikus felépítés, egyszemélyi vezetés és megszokott, atyáktól örökölt működési gyakorlat), akkor az egyháztörténet igazolja az esetenként beinduló nagy ébredések, rövid időn belüli abbamaradását (az új bor elfolyását), ill. a Szent Szellem munkájának hatására bekövetkező sok gyülekezeti szakadást. Nem kellene ennek így lenni, ha megfogadnánk Jézus intelmeit, parancsát és engedelmeskednénk neki.

Ha ezeket Jézus így gondolta és tartotta jónak, akkor Ő bizonyára így is cselekedett, és az első apostolok is az Ő példáját követték. Nézzük most meg, hogy Jézus hogyan készítette fel a leendő egyházat Pünkösd előtt a Szent Szellem kiáradására, és az apostolok hogyan alkalmazták azt az első gyülekezetek életében.

Jézus idejében is ragaszkodtak a vallásos zsidók az atyai hagyományokhoz és a templomba, zsinagógákba járáshoz. Ez volt az ó bor (a Törvény), és a régi tömlő a Templom és az egyházi előjárók (farizeusok, írástudók) és az atyai hagyományok szerinti gyakorlat, a régi működési mód. Jézus mindezeket félretette, amikor elkezdte a szolgálatát: egyszerű emberekből hívott el tanítványokat, akiket óvott a farizeusok kovászatól és ezért elválasztotta őket a régi gyakorlattól, és a régitől teljesen független új, rugalmas gyakorlatot kezdett el meghonosítani, betanítani a tanítványainak. Jézusnak nem volt szüksége kőből épült templomra, sem zsinagógákra, mert ez a merev régi tömlő, ezzel szemben sokszor bement a házakba és szabad tereken szolgált: gyógyított, szabadított a Bethesda és Siloám tavánál (János 5:6-8; 9:7), Lázárt a sírkamrából hívta elő, és többször prédikált hatalmas tömeg előtt a szabadban: lásd Hegyi beszéd (Máté 5:1), vagy csónakban állva a tengerparton (Máté 13:2). Néhány esetben tanított a Templomban és a zsinagógákban is, de a fő szolgálati területe a szabadban és a házaknál volt. Ehhez a gyakorlathoz szoktatta három éven keresztül az Őt követőket is, akik rendszerint jelen voltak a szolgálatai alkalmával, mert mindenhová magával vitte őket.

Mikorra elérkezett Pünkösd (a Szent Szellem kiáradása), akkora Jézus kiképezett **12 apostolt** maga helyett, és **120 igei értelemben vett tanítványt** is, akik az ő munkáját folytatni tudták, mert mindenre megtanította őket és ők engedelmeskedtek neki.

Amikor Pünkösd elérkezett, akkor természetes volt az első apostolok számára, hogy **a nyílt téren összesereglett** tömeg elé álljanak, és ott kezdett el Péter beszélni a tömeghez: a templom előtti téren és nem a templomban. Amikor megtért 3000 ember, akkor pedig a következőképpen folytatták:

- **összejöttek házanként** (Ap.csel. 2:46), ahol imádkoztak, együtt vacsorázva „megtörték a kenyeret,” és „senki semmit nem mondott magáénak.” Ez azt jelentette, hogy mindenki, aki hívővé lett természetesnek vette, hogy a saját

házát megnyissa az Úr munkájára, így annyi ház állt rendelkezésre, amennyire éppen szükség volt: **nem volt korlát, mert ha szaporodott a gyülekezet, akkor az újabb hívők házát is be lehetett vonni a gyülekezések színhelyéül szolgáló házak sorába,**

- **összejöttek nyilvánosan is** a Salamon tornáca nevű helyen (Ap.csel. 3:11; 5:12), ami azt jelenti, hogy nem a Templomban, zárt helyen, hanem egy nyitott, nyilvános, fedett helyen jöttek össze, miközben a vallásos zsidók, a farizeusok és az írástudók tőlük függetlenül a Templomban, zárt helyen gyülekeztek,
- ez volt az első, a jeruzsálemi gyülekezet gyakorlata, aminek vezetői, a vének kezdetben az első 12 apostol voltak, vagyis egy többszemélyes vezetőség volt, amit akkor is megtartottak, amikor az apostolok elmentek Jeruzsálemből, maguk helyett véneket jelölve ki, ismét többet,
- ezt a gyakorlatot látjuk követni Pál szolgálata nyomán is, aki *tanított házanként és nyilvánosan* (Ap.csel. 20:20), és minden általa létesített gyülekezetben véneket állított be, minden esetben és minden gyülekezetben többet (Ap.csel. 14:23): Antiókiában 5 vént nevez meg az Ige (Ap.csel. 13:1), Efézusból is a gyülekezet véneit hivatja Pál magához (Ap.csel. 20:17), hogy elbúcsúzzon tőlük. Sehol nem olvasunk az Igében az első gyülekezetek életében kőből épített templomokról, zsinagógákról, mint gyülekezési helyről, sem egyszemélyes pásztorokról, és erre vonatkozó parancsolatokat sem találunk. Mindezek a későbbi generációkban bekövetkezett torzulások, amelyek ma is élő gyakorlatok az egyházban, de ezek alapvetően eltérnek a Jézus által parancsba adott gyakorlattól és az apostolok által gyakorolt mintától.

Ha ébredést és növekedést szeretnénk az egyházban, akkor félre kell tenni teljes egészében a mai formákat és gyakorlatokat, ahogyan Jézus is tette, és attól teljesen függetlenül el kell indulni egy teljesen új úton, amit Jézus határozott meg és az első apostolok követtek, és nem a régi gyakorlatot és formát javítgatni (*foltoztatni*), mert **annak Jézus szavai szerint semmi értelme, csak kár lesz a következménye.** Ha ragaszkodunk a kényelmes, megszokott ó borhoz, szellem nélküli törvény szerinti hívő élethez, a templomi, vagy gyülekezeti ház keretekhez és gyakorlatokhoz, akkor hiába várunk az ébredésre, de ha el is érkezik, hamar el fog múlni és fájdalmas gyülekezeti szakadások lesznek az eredményei, amikből elég sokat láttunk az elmúlt évtizedekben.

Nem lenne jobb engedelmeskedni végre Jézus parancsolatainak és követni az Ő, és az apostolok mintáját? Nem lehetünk olyan felfuvalkodottak, hogy azt gondoljuk, mi jobban tudjuk Jézusnál és az apostoloknál! Aki így gondolja, annak meg kell térni ebből, mielőtt Jézus megalázza őt.

Nehéz szakítani a régi, megszokott gyülekezeti gyakorlattal és formákkal, mindazzal, amit ma az egyszemélyes pásztor-vezette intézményes gyülekezetek jelentenek, de ha

nem tesszük, akkor ne számítsunk semmi tartós ébredésre és egy virágzó gyülekezeti életre. Isten minden áldása csak engedelmes hívőkre, az igei értemben vett tanítványokra vonatkozik! Ne fosszuk meg magunkat az Isten által megígért áldásokról az engedetlenségünk miatt. Isten elnézi a tudatlanság idejét, de most azt akarja, hogy mindenki térjen meg az általánosan elterjedt igeellenes gyakorlatból.

Ámen.

A teremtő Isten alkotásai nyilvánvalók

A Teremtés könyve (Mózes első könyve) leírja hogyan teremtette Isten a világminőséget:

- az eget és a földet,
- az égitesteket (a Napot, a holdat és a csillagokat),
- a sötétséget és a világosságot,
- a szárazföldeket és a tengereket,
- az élővilágot (a növényeket és az állatokat)
- és végül az embert,

hogy Isten képviselőjeként és megbízásából uralkodjon az élővilág felett.

Az ember beleszületett az Isten által alkotott törvények szerint működő teremtett világba, ahol az ember a természeti törvények szerinti világ **része**.

Ha az ember a természet részének tekinti magát és látja maga körül Isten teremtett alkotásait, a maguk nagyszerűségében, bonyolultságában és harmonikus összhangjában, akkor nyilvánvalóvá kell válnia számára, hogy Isten létezik! Az emberi tudományok évezredek alatt sem tudták teljességgel feltárni és kikutatni Isten alkotásait, sem azokkal egyenértékű alkotásokat létrehozni. Minden értelmes és alázatos ember számára nyilvánvaló, hogy minden alkotás mögött kell, hogy legyen egy alkotó (egy teremtő)! Csak ostoba és gőgös ember gondolja azt, aki soha semmi hasonlót nem tudott létrehozni, hogy mindezek a semmiből véletlenszerűen álltak elő.

Ha az ember szétnéz maga körül és látja ezeket az alkotásokat és őszintén belegondol ezekbe, akkor nyilvánvalóvá kell válnia számára, hogy lennie kell egy „szuperintelligens” alkotónak, aki mindezeket teremtette! Sok Nobel-díjas természettudós jutott arra a felismerésre az élete vége felé, hogy van egy teremtő Isten, akkor is, ha nem látjuk Őt. Szemmel láthatók viszont a teremtett dolgai, ezért a neki kijáró tisztelettel, Istenként kell tisztelni Őt.

A természettől és a természeti törvények mindennapi érzékelésétől elszakadt főként nagyvárosi emberek abban a veszélyben vannak, hogy téves emberi felismerésekre juthatnak a nyilvánvaló isteni ismeretek helyett, ami miatt sokan becsapottá válhatnak, és az abszolút isteni igazságok és Isten ismerete helyett kitalált, feltételezett, az emberi agy termékei jelentik számukra a tudományt. Ez leginkább a szubjektív, *humán bölcséleti tudományokra jellemző*, és nem a természettudományokra, mert ott az isteni törvények kikerülhetetlenek. Veszélybe kerül az a társadalom, ahol a humán bölcséleti tudományok uralkodóvá válnak egy természettől elszakadt, mesterséges nagyvárosi környezetben, ahol minden abszolút isteni mérce homályba vész és egymásnak ellentmondó emberi okoskodások zűrzavara válik uralkodóvá. Ez az emberi társadalom végzetes tévelygéséhez és elkerülhetetlen bukásához vezet.

Pál apostol kora metropoliszában, Rómában lakó hívőknek írt levele elején beszél annak veszélyéről, ha az emberek ostoba módon a teremtett dolgokat tisztelik a teremtő helyett:

„Nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert ami az Isten felől tudható nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem, mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcsenek vallván, balgatagokká lettek; És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. Ezért adta is őket az Isten szívük kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplőssék; Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki mind örökké áldott. Ámen... és mert nem méltatták Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, ezért odaadta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek.” (Róma 1:18-25; 28)

Ma a föld lakosságának több mint a fele nagyvárosokban él, és ez az arány csak tovább nő. Egyre nagyobb lesz tehát a természettől elszakadt emberek aránya, és ha hozzávesszük az *emberi bölcséleti tudományokat (filozófiát, pszichológiát, politológiát, szociológiát, társadalomtudományt, „társadalmi nemek tudományát” stb.)* művelők nagy arányát, és magas képzettségükből származó nagy befolyását, akkor nem csoda, hogy egyre több Isten ismeretét nélkülöző, elferdült, torz gondolkodás kezd uralkodóvá válni az egész világon. Minden - biblikus értelemben vett - hamis, új eszme és irányzat, ami zavart okoz a világban, főként az ilyen egyetemekkel rendelkező nagyvárosokból indul ki és terjed szét az egész világra.

Aki annyira ostoba, hogy nem látja, ami *„a világ teremtésétől fogva Isten alkotásaiban nyilvánvaló, az menthetetlen”* - mondja Pál apostol a Róma 1:20-ban. Ez súlyos ítélet!

Isten látta ezt a veszélyt és ezért adta parancsba a *„szaporodjatok és sokasodjatok”* mellett azt is, hogy *„töltsétek be a földet.”* A túlzott urbanizáció (sok metropolisz és a vidék elnéptelenedése), aminek tanúi vagyunk Isten akaratával ellentétes Isten lerombolta az égis érő büszke várost, Bábelt is kezdetben, amire az EU - körkörös, torzó - brüsszeli épülete nagyon hasonlít. Az emberek nem tanulnak Isten ítéleteiből.

Isten *haragszik* azokra a büszke, Isten ismeretét megvető emberekre, akik az *„igazságot hamissággal feltartóztatják”*. Isten ezért kiszolgáltatja őket a *„méltatlan gondolkozásnak, és hogy illetlen (természetellenes) dolgokat cselekedjenek.”*

A jólét, a kevélység és a természeti törvények semmibe vétele (természetellenes fajtalankodás) eredményezte Sodoma vesztét is Lót idejében. Az Ige szerint a Jézus visszajövele előtti utolsó idők állapota is hasonló lesz Noé és Lót napjaihoz. Az emberi fejlődés és haladás sosem hagyhatja figyelmen kívül az isteni törvényeket, és Isten tiszteletét, mert annak menthetetlenül pusztulás lesz az eredménye, csak az időzítés a kérdés. Amikor a bűn minden területen uralomra jut, akkor kész az ítélet, már csak a végrehajtás várat magára. A világ ma minden tekintetben vészesen és egyre gyorsabban („progresszív” módon) rohan a vesztébe, de ami még visszatartja, annak „félre kell tolatnia az útból”. Ez a „félretolatás” történik ma a világban teljes erővel és azzal a hatalommal, amivel az Antikrisztus készíti az utat a színrelépéséhez (2 Thessz. 2:6-8).

Jó tudni, hogy Jézus a kereszttáldozatával és feltámadásával egyszer és mindenkorra legyőzte a gonoszt, és ezt a gonosz is nagyon jól tudja. Az elhívásunk az, hogy az Őt követők is győztes keresztyén életet éljenek, ezért figyelmeztessük a gonoszt szüntelen, hogy ő egy vesztes, akárhogy is erőlködik, akármilyen hatalmasnak is gondolja magát. Jézus a kereszten már megmondta: „Elvégeztetett!”

A személyes életpálya megfutása

Manapság lehet hallani életpálya modellekről, amikor egy-egy szakterületen dolgozók életpályán való előrehaladását előre megtervezik. Minden ember földi élete egy pályán halad előre és a végén eljut valahová. Így van ez a hívő emberek életében is. Erről Pál a következőképpen ír Timótheusnak:

„... a szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2 Tim. 4:5-8)

Itt Pál a következőkről beszél Timótheusnak:

- van egy Úrtól való **szolgálatunk**, amit **teljesen** be kell tölteni,
- a hívő élet egy **nemes harc**,
- Pál **megharcolta** ezt a harcot és **megfutotta a saját életpályáját**,
- **tudatában volt, hogy elérkezett az elköltözésének az ideje**,
- **hiszi, hogy ama napon az Igaz Bíró az igazság koronájával jutalmazza meg.**

Jézusról tudjuk, mindig azt figyelte, hogy mit cselekszik az Atya, és Ő is mindig azt cselekedte. Az Atya egy meghatározott céllal **küldte** Jézust (Máté 1:21), amit maradéktalanul teljesített: „Elvégeztetett” - mondta. Jézus követőinek, Pálnak és nekünk is ugyanúgy megvan az Atyától elrendelt küldetésünk, amit igyekezni kell nekünk is maradéktalanul betölteni, ahogyan Pál is erre biztatja Timótheust. Jézushoz hasonlóan nekünk is folyamatosan keresnünk kell az Atya akaratát, hogy a saját személyes küldetésünket be tudjuk tölteni - az életpályánkat Istennek tetsző módon tudjuk megfutni.

Az életünkben különböző korszakok vannak: gyerekkor, ifjúkor, érett kor és öregkor. A gyerekkor és az ifjúkor a szolgálatra való felkészülés ideje, ahogyan ezt Jézusnál és Pálnál is látjuk. Jézus már 12 éves korában ismerte az írásokat, Pál pedig „Gamáiel lábainál” tanult. Az ismeret megszerzésén túl azonban Jézus és Pál esetében is azt látjuk, hogy mindkettőjüknek szükségük volt arra, hogy egy elrejtettségben várakozva érett férfivá váljanak és csak azt követően kezdték el a szolgálatukat.

Pál szolgálatát elég nagy részletességgel írja le az Ige, amiből nyomon követhető, hogy a szolgálata ideje alatt is vannak különböző időszakok, amelyeknek mások a jellemzői. Pál esetében három ilyen időszakot különböztethetünk meg.

Az *első*: a Római Birodalom négy tartományában gyülekezetek sorának létesítése.

A *második*: a fogság időszaka Jeruzsálemben Agrippa király uralkodása alatt, hogy az életére törő zsidóktól megmeneküljön.

A *harmadik*: amikor Pált fogolyként Rómába viszik és a fizetett szállásáról, házi őrizetből - fogolyként - irányítja az egyház munkáját a szolgálata végéig.

Tudjuk, hogy Pál életében az első időszak egy dicsőséges egyházépítési időszak volt és a hívők elsősorban erre emlékeznek. Életpályájának azonban fontos, de kevésbé látványos része a jeruzsálemi fogság is, amikor királyoknak és helytartóknak tesz bizonyosságot. Ez is az elhívása része volt, ahogyan azt a szolgálata elején kijelentésben kapta az Úrtól! Végül az életpályájának harmadik időszaka a gyülekezetek szempontjából elég szomorú, mert egész Kis-Ázsia elfordult Páltól és a korábbi munkatársai közül is sokan elhagyták. Ez nem túl pozitív képnek tűnik az egyházzal és Pál szolgálattal, de nem Pál hibája volt. Ő megmondta már az efézusi vénektől való búcsúzásakor, hogy mi fog történni távozása után (Ap.csel. 20:17-30). Pál azonban hűségesen szolgált ebben az időszakban is bátorítva a gyülekezeteket leveleivel, szolgálókat küldve a gyülekezetekhez és bizonyosságot téve Rómában mindazoknak, akik meglátogatták a szállásán őt. A történelmi leírásokból tudjuk, hogy Pál kard által halt mártírhalált, melynek időzítését is előre megérezte.

Keresztyénként hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a keresztyén élet egy csupa aktív, mozgalmas, pozitív, erőteljes dicsőséges időszak és hajlamosak vagyunk elfelejtkezni róla, mint ahogyan Pál esetében is, hogy lehetnek a hívő életpályának nem látványos, küzdelmes, szomorú időszakai is, nem beszélve az életkor előrehaladásából származó aktivitás csökkenéssel, ami természetes. Ezzel együtt lehet teljes (maradékta) egy hívő ember életpályájának megfutása, ha az életének minden időszakában hűséges volt - Isten akaratának engedelmeskedve cselekedett.

Pál a saját életét követendő példának állította mások számára, beleértve az életének második és harmadik időszakát is, mert a következőket mondja az Ige:

*„Emlékezzetek meg a ti **előjáróitokról**, akik szólták néktek az Isten beszédét, és **figyelmeztetve az ő életük végére, kövessétek hitüket.**” (Zsidó 13:7)*

Ebből az látszik, mintha egy hívő szolgáló életének vége hangsúlyosabb lenne, mint az eleje, ezért az élete végére jobban oda kell figyelni. Lehet jól futni a szolgálat elején és később, vagy a végén mindent lerombolni. Csak az lesz győztes, aki végigfutja a pályát és befut a célba! Érdemes elgondolkozni azon, hogy a mai hívők

- mennyire vannak tudatában személyes küldetésüknek már a szolgálatuk elején,
- hogyan - milyen próbákon keresztül - készülnek fel a személyes szolgálatukra,
- tisztában vannak-e a szolgálatba állásuk pontos időzítésével, ahogyan Jézus és Pál esetében is láttuk,
- van-e kitartásuk végigfutni a pályát és megharcolni a nemes harcot,
- hűségesek tudnak-e maradni a kis dolgokon és a szenvedések, az üldöztetések időszakában is?

Az Úr adjon mindenkinek felébredést, hogy ráébredjen mindenki az Úrtól kapott személyes elhívására és végig tudja futni saját, személyes pályáját, beérni a célba és átvenni a győzteseknek járó koszorút ama napon.

Jézus korának üzenete a mai egyház számára

A Biblia igazsága nem változik az évszázadok alatt, mert „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (Zsidó 13:8). Jézus parancsolatai ma is érvényesek. Érvényesek az egyes Igékben kijelentett igazságok, a leírt példázatok, amik ma is útmutatásul szolgálnak. Az egyes Igék igazságai egymást erősítik, az egyes igeszakaszok a maguk szövegkörnyezetében, az egész Szentírás pedig összességében is üzenetet hordoznak.

A Biblia alapvetően egy írásmű, de sok képies elem is van benne. Ha egy képként gondolunk az evangéliumokban leírtakra, akkor ott különböző - jól elkülöníthető - helyszínek és embercsoportok, valamint események vannak bemutatva, amik a mai egyház számára is prófétikus üzenetet hordoznak. Nézzük most meg ennek a nagy képnek egymástól jól megkülönböztethető helyszíneit, a hozzájuk tartozó embercsoportokkal és a hozzájuk kapcsolódó eseményekkel együtt.

Helyszínek:

- a Templom Jeruzsálemben,
- a puszta,
- a Templomon kívüli környezet (terek, utcák, házak, mezők, tavak stb.)

Embercsoportok:

- a vallásos zsidó nép - élükön a farizeusokkal és írástudókkal,
- Keresztelő János és a tanítványai,
- Jézus és a tanítványai.

Most gondoljuk végig az evangéliumokban leírt sok-sok eseményt, amelyek az egyes helyszínekhez és embercsoportokhoz kapcsolódnak.

A Templom az egyik hely, ahol a vallásos zsidó nép - az írástudókkal és a farizeusokkal együtt - rendszeresen összejön, ahol az egyházi elöljárók a többiektől megkülönböztető, díszes ruhákat hordanak.

A puszta egy másik hely, ahol Keresztelő János (és az ő tanítványai) távol a Templomtól - tiltakozásul a zsidó elöljárók díszes ruhái és életmódjuk ellen - teveszőr ruhát hord, sáskát és erdei mézet eszik. Így hirdeti az Igét távol a Templomtól, kinn a pusztában és hozzá - ki a pusztába - gyűlnek mindazok, akik hallani akarják őt, mert nyilvánvaló, hogy más üzenetet hirdet: a bűnbánat és a megtérés üzenetét, nem úgy, mint a zsidó írástudók. A bűnüket őszintén megbánt embereket János be is meríti, amihez nem volt szüksége a Templom bemelegítő medencéjére, hanem kinn a szabadban, ahol arra alkalmas hely volt (a Jordánba) merítette be őket. Keresztelő Jánoshoz mentek farizeusok is, de elvárta tőlük a „megtéréshez illő gyümölcsöket” (Máté 3:8),

ennek hiányában azonban nem merítette be őket. Ezáltal megakadályozta János, hogy **a bűneiket őszintén megbánt emberek a képmutatókkal keveredjenek.**

János az üzenetében világossá tette továbbá, hogy nem ő a várva várt Messiás, hanem ő csak az *utat készíti* az Úrnak a *pusztában* (Máté 3:3)! Amikor a bementeközök között megjelenik maga Jézus is, akkor Őreá mutat és nyilvánvalóvá teszi, hogy Ő az, akit vártak: „*Ime az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!*” - mondta (János 1:29). Ettől fogva János tanítványai közül többen Jézust kezdik el követni, de János nem féltékeny emiatt, hanem kijelenti, hogy Jézus a nagyobb, aki fel fog emelkedni, neki pedig alább kell szállni, és alázatosan tudomásul veszi, hogy az ő szolgálata ezzel befejeződött.

Az események ezt követően Jézusra és a mellé szegődött tanítványokra helyeződtek át. A következőkben azt látjuk, hogy Jézus az őt követő tanítványok csapatával a legkülönbözőbb helyszíneken fordul meg - alapvetően a Templomon kívül - az utcán, a tóparton, a mezőn, bemegy házakba stb. és szolgálva a nép között nagyon gyakorlatias módon tanítja a tanítványait, akik közül sokakat - miután már elég felkészültnak tartja őket - kettesével szintén kiküldi szolgálni.

A farizeusokat, és az írástudókat, akik továbbra is a Templomhoz kötődnek zavarja a Jézus körül összegyűlő sokaság és a követőinek egyre szaporodó száma, ezért féltékenyek lesznek rá. Időnként megkeresik Jézust és különböző kérdéseikkel kísértik Őt, amikre Jézus tömören és világosan válaszol, amivel elhallgattatja őket. Lásd. a válasz kérdését. A harag egyre jobban gyűlik a farizeusokban és az írástudókban és ezért minden alkalmat megragadnak, hogy Jézus Isten voltát megkérdőjelezzék és tervet készítenek, hogyan tudnák elveszejtetni Őt. Jézus látja szívük szándékát és kétszínű, képmutató viselkedésüket, ezért óva inti tőlük a tanítványait.

Az Ige beszámol róla, hogy *a vallásos zsidók között is vannak Jézusnak titkos követői*, akik szeretnének ugyan csatlakozni Jézushoz, de félnek, hogy a „gyülekezetből ki-rekesztik őket” és ezért nem merik Őt nyilvánosan követni. Mindkét embercsoportnál érzékelhető tehát, hogy féltik a saját követőiket a másik csoporttól.

Érdeemes néhány szót szólni Jézus követőiről:

- egyszerű, képzetlen, esetenként írástudatlan emberek voltak (halász, vámszedő, zelóta stb.) - Jézus egyetlen farizeust vagy írástudót sem hívott el követőjének, amin érdemes elgondolkoznunk,
- Jézust esetenként sokan követték - főleg a csodák vonzottak sok kíváncsis-kodót, vagy mert enni adott a sokaságnak megszorítva az őt kenyeret és a két halat (János 6:1-13). Akiket Jézus elhívott, hogy „kövessék Őt,” azok felé mindig szigorú követelményeket támasztott! Nem mindenkit fogadott el tanítványának, aki őt követni akarta; lásd a gazdag ifjú (Máté 19:20-24), vagy az írástudó példáját (Máté 8:19-20). Az őt követni akaróknak mindig meg is indokolta, hogy miért **nem tartja őket alkalmasnak az Ő követésére!** Ezen is érdemes elgondolkoznunk.

Sokféle írás jelenik meg a gyülekezetek mai állapotáról. Sokan, akik bírálják az intézményesnek nevezett gyülekezeteket ma, ami valójában minden szervezett gyülekezetet érint, de ugyanakkor nem adnak világos igei választ a megoldásra. Sokan az intézményes gyülekezetek megreformálásáról, megújításáról beszélnek. Vannak, akik belülről, és vannak, akik kívülről gondolják el a gyülekezeti mozgalom megújítását. Vannak, akik a jelenlegi gyülekezetekkel kapcsolatos negatív tapasztalataik miatt egyenesen gyülekezet- és keresztyén ellenessé válnak, nem is gondolva arra, hogy gyülekezeti közösségre szükségük lenne, látva a mai keresztyénség elvilágiasodott állapotát. Vannak, akik szakítanak a mai intézményes gyülekezetek rossz gyakorlatával és úgy gondolják, hogy attól függetlenül egy teljesen újat hoznak létre, de nem veszik észre, hogy a korábbi szokások olyan mélyen beleívódtak a gondolatvilágukba, hogy valójában a korábbiakhoz nagyon hasonló új felekezeteket hoznak létre, a többitől bizonyos sajátosságokban eltérő, de ugyanazon rendszer szerint. A lényeg az, hogy a régi rendszer alapvetően mindig marad!

Jézus úgy beszél erről, hogy van egy „régii tömlő” és van egy „új tömlő” (Máté 9:17). A „régii tömlő” a régi - alapvetően ószövetségi típusú - rendszert jelenti, az „új tömlő” pedig a régiiől teljesen eltérő új rendszert. Ha megfigyeljük, a mai intézményes gyülekezeteknek is - függetlenül attól, hogy melyik felekezetről van szó - a fő jellemzői a következők:

- a „templom” (vagy gyülekezeti ház), ahová az egész közösségi élet koncentrálódik,
- a teológiailag képzett, sokszor ruhájukban is megkülönböztetett papság, akik a ma „írastudói,” valamint a gyülekezeti alkalmakon első sorokban ülő „farizeusi” réteg,
- az ószövetségi gyakorlat szerinti „tized” beszédese,
- és a fizikai „áldás ígéretei”, amik Izrael népére voltak érvényesek az Ószövetség idején.

Amikor Jézus az „új tömlőről” beszélt, akkor az azt jelentette, hogy „óvátette a régii” és egy teljesen „új tömlőt” (új rendszert) gondolt el az Ő gyülekezetének.

Ha az előzőekben vázolt nagy képre gondolunk, ahol egymástól teljesen elkülönülő helyszínekről, embercsoportokról és eseménysorokról van szó, akkor az segít nekünk, hogy a mostani intézményes - alapvetően ószövetségi - típusú gyülekezeti rendszert beazonosíthassuk a Jézus korabeli vallásos zsidók, Templomhoz kötődő, tizedet szedő, írastudók és farizeusok által uralt - atyai hagyományokon nyugvó - ószövetségi rendszerével.

Azok a mai reformerek, akik valóban újszövetségi típusú gyülekezeteket szeretnének építeni egy „új tömlő” (egy teljesen új rendszer) szerint, azoknak - a nagy képre tekintve - észre kell venniük, hogy Jézus és tanítványai hogyan viszonyultak a vallásos zsidókhoz és előljáróikhoz, és aszerint kellene viselkedniük a mai „reformereknek” is.

Jézus állandóan a Templomban prédikálva meg sem próbálta belülről megreformálni kora zsidó gyakorlatát, hanem teljesen elkülönült azoktól, és nem is valami hasonlót hozott létre, hanem egy teljesen újat. Ez az új rendszer, amit Jézus létrehozott egy teljesen „új út” (új módszer) volt, ami minden elemében, rendszerében és tartalmában is teljesen különbözött a régitől.

Jézus azt is nyilvánvalóvá tette, hogy ez az új út (új rendszer, az „új tömlő”) nem választás, lehetséges alternatíva kérdése (lehet így, lehet úgy is), hanem, aki újszövetségi típusú gyülekezetet akar létesíteni, annak a Jézus által mutatott mintát **kell** követnie:

„Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.”
(Márk 2:22)

Jézus itt egyértelműen egy kizárólagosságról beszél: ha valaki újszövetségi típusú (új bort - a Szent Szellemet) befogadni képes gyülekezeteket akar felépíteni, ahhoz új tömlő (új rendszer) **kell!!**

Ennek az új rendszernek a működését mutatja be Jézus a tanítványai csoportjával, amikor a Templomtól és a vallásos zsidóságtól és előljáróiktól teljesen függetlenül éltek meg a közösségi életüket és szolgálnak a legkülönbözőbb területeken, legtöbb esetben a nyilvánosság előtt, nem elrejtve a Templomban négy fal között, hanem azon kívül, mindenki szeme láttára.

Ha valakiben felébred a vágy, hogy Jézust és az Ő tanítványait kövesse ebben a tekintetben is, akkor van még egy nagyon fontos szempont, amit a felvázolt nagy képből megállapíthatunk, nevezetesen az, hogy **a régi vallásos gyakorlatból egy teljesen új rendszer (új tömlő) szerinti működésbe nem lehet közvetlenül átlépni!** A kettő között van egy nagyon fontos összekötő út, amit nem lehet megspórolni, hanem át kell menni rajta, és ez a **puszta, ahol Jánoshoz hasonló - a pusztába korábban kiment és elhívott szolgálók készítik az utat Jézus igazi tanítványai számára ma is. A pusztába csak bemerítkezés és a Szent Szellemmel való betöltekezés után szabad kimenni, ahogyan az Jézus esetében is történt.** Látjuk Mózes, Jézus és Pál esetében is, hogy a puszta nagy szerepet töltött be a régi életük és az új szolgálatuk elkezdése között. A Szent Szellem, ahogyan Jézust kivitte, minket is ki akar vinni a pusztába, hogy minket is megpróbáljon, hogy utána mi is szolgálhassunk (Máté 4:1).

A puszta szerepe:

- minden régi dologtól megszabadít és teljesen lecsupaszít, hogy egyedül csak az Úrban bízunk és tanuljunk meg szellemben is harcolni, ahogyan a legnagyobb kísértések Jézust is a pusztában érték,
- elég időt kell eltölteni a pusztában ahhoz, hogy minden régi szokás - „atyai hagyomány” - feledésbe merüljön, mert csak így tudnak elkezdni egy teljesen újat,

- ez az a hely ahol erőt és felhatalmazást lehet nyerni a szolgálathoz, ami mindenki számára nyilvánvalóvá válik, ahogy Jézus esetében is, hogy nem úgy beszél, mint az írástudók, hanem, mint akinek **hatalma van!**
- ez az a hely, ahol **világos látást kell nyerni, hogy mi** valójában **az új tömlő (az a teljesen új rendszer), amit építeni kell,** mert különben ránk is érvényes lesz, hogy „vak vezet világtalant”!

Ha ismét a nagy képre tekintünk, akkor az látszik, hogy már vannak szolgálók, akiket az Úr korábban kivitt a pusztába, akik már hirdetik az őszinte bűnbánat és megtérés üzenetét, akiknek a hangját többen már meghallották, de **a pusztá még nem végezte el a maga dolgát. Ugyanis még hiányzik**

- a teljes lecsupaszítás, az önmagunk halálba adása és az Úrra való teljes ráhagyatkozás,
- a régi rendszer teljes elfelejtése,
- az új tömlőre (rendszerre) vonatkozó látás világos megértése,
- és a felkenetés a szolgálatra.

Itt tartunk most, ez zajlik az egyházban, ezért arra a dicsőséges gyülekezet megjelenésére, amiről Jézus is beszélt, még várni kell.

A nagy kérdés most az kedves testvérem, ha valóban szeretnél ennek a dicsőséges gyülekezetnek része lenni, akkor vállalod-e

- a „Babilonból” (a régi rendszerből) való kivonulást és a teljes elszakadást,
- a pusztán való áthaladást és kellő idő eltöltését ott, hogy a pusztában az Úr elvégezze rajtad mindazt, amit szükségesnek tart,
- sokat elmélkedni az Igén és új látást kapni az újszövetségi gyülekezetre,
- megharcolni - akár egyedül is - a nehéz szellemi harcokat a benned lévő Szent Szellem erejével, egyedül az Úrban bízva,
- hogy valóban az Úr felkent szolgáló „papja” légy, és ne egy passzív látogató, aki nem felel meg az Úr által támasztott elvárásoknak.

Kedves Testvérem! Mindenki bele tudja magát helyezni ebbe a nagy képbe, és fel tudja mérni, hogy hol van most, és iránymutatást is fog kapni arra, hogy merre kellene továbbhaladnia, ha valóban Isten győztes népéhez akar tartozni és be akarja tölteni az Úrtól kapott személyes elhívását.

A példaképek fontossága az egyházban

A mai intézményes gyülekezetekben az előjárók szolgálata alapvetően a központi, vasárnapi alkalmakra koncentrálódik, és az igei szolgálat alapvetően egy „elméleti ismeret” átadás az aktuális igehirdetéseken keresztül. Az előjárók személyes életét, életmódját, házasságát, családi életét a mindennapokban a hívők többnyire nem láthatják, és nem látnak rá a hívők egymás életére sem. Legtöbbször csak felületesen ismerik egymást. Az egyéni hívő életek ezért alapvetően rejtve maradnak egymás előtt. Ez a kialakult gyakorlat teljesen ellentmond a Jézus által személyesen is bemutatott újszövetségi gyakorlatnak, ahol az egyes szolgálók, ill. hívők személyes életére a többieknek nagy rálátásuk volt. Láttak maguk előtt példát arra, hogy a szóbeli tanításokban elhangzott igazságokat hogyan kell megélni a mindennapi gyakorlatban. Ez sokkal hatékonyabb módszer volt, mert az elméleti ismeretnek, ami az igehirdetés, van egy gyakorlati bemutatója, alkalmazása is. Ez a mai intézményes gyülekezetekben teljesen hiányzik. Ennek hiányában elképzelhetetlen valódi tanítványokat képezni, nem beszélve arról, hogy az egyéni életek nagy rejtettsége tág teret ad a képmutatásra is, amire Jézus a legjobban haragszik. Sok hívő gondolja azt, hogy Jézus a fő követendő példa, és mindenki úgy követi Őt, ahogyan a maga számára értelmezni tudta a hirdetett ígét, de nem lát maga előtt követendő példaképeket ma, akik Jézushoz hasonlóan példaképek lennének számára a mindennapi hívő életük megélésében. Az Ige szerint ez nagyon fontos és az Ige nagy hangsúlyt helyez rá, hogy valódi, látható példaképek legyenek ma is az egyházban. Ha megnézzük az Igében, akkor azt látjuk, hogy a legfőbb példaképünk Jézus, aki viszont ma szemmel nem látható és gyakorlati módon nem követhető, ezért beszél az Ige arról, hogy minden szinten és minden hívő számára fontos, hogy legyenek látható, a gyakorlatban követhető példaképek, minták a hívő élet megélésére. Nézzük most meg ezeket.

Jézus, mint legfőbb példakép:

Amikor Jézus elhívta a tanítványait mindig azt mondta: *„Jöjj és kövess engem!”*

Akik követték őt, azok együtt éltek vele, tanította őket, látták szolgálatait a gyakorlatban, egész életét, magaviseletét, a reakcióit a legkülönbözőbb helyzetekben, azaz egy követendő példát adott a tanítványai számára minden tekintetben. Jézus ezt mondta a tanítványainak:

„Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.” (János 13:15)

Ebből az Igéből rögtön látszik, hogy nem egy elméleti, hanem nagyon is gyakorlatias dologról van szó. Jézus azt akarja, hogy az Ő példájának követése a hívők cselekedeteiben nyilvánuljon meg!

Jézus a feltámadása után elment, gondoskodott azonban róla, hogy mindig maradjanak látható példaképek az egyházban.

A gyülekezeti elöljárók (apostolok, vének), mint példaképek:

Nézzük most meg, hogy Pál és Péter apostolok hogyan beszélnek a példaképek fontosságáról. Pál nem Jézusra vagy másokra mutatott, hanem a saját életét állította a hívők elé példaként:

„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.” (1 Korinthus 11:1)

Ma ugyanezt kellene minden elöljárónak tennie, a saját életét állítsa példaként a hívők számára követendő mintának. Péter apostol is arra szólítja fel a gyülekezetek elöljáróit, hogy **példaképek legyenek**, akik nem szavakkal utasítva, hanem az életük példájával mutatnak utat a hívők számára, hogy hogyan kövessék a Krisztust.

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.” (1 Pét 5:1-3)

Pál a fiatal szolgáló társait, Timótheust és Titust is arra buzdítja, hogy ők is példaképek legyenek a hívők számára:

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélemben, a hitben, a tisztaságban.” (1Timótheus 4:12)

„Mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván.” (Titus 2:7)

Pál azt is felsorolta, hogy mikben legyen példa Timótheus, de Titusnak már egyszerűen csak azt mondta, hogy **mindenben!** A következő Igéből kiderül, hogy Timótheus, akit többször hűséges szolgáló társának nevez Pál, engedelmes volt és valóban megfogadta Pál tanácsát. Követte Pál élete példáját, akit példaképének tartott:

„Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek...” (2 Timótheus 3:10-11)

Ebből az Igéből látszik talán a legrészletesebben, hogy egy példakép életének a követése mikre terjed ki: tanítás, életmód, szándék, hit, hosszútűrés, szeretet, türelem, üldöztetés, szenvedés. Amikor ma egy hívő Jézus hűséges követője akar lenni, akkor az ő követésének a gyakorlatban, cselekedetekben megnyilvánuló módon mindezekre a dolgokra ki kell terjednie. Ebből látható, hogy itt sokkal többről van szó, mint tanításbeli ismeret átadásról, ami többnyire történik ma a gyülekezetekben.

A hívők, mint példaképek:

Az előjárók példaszerű élete, mint követendő minta kell, hogy átragadjon másokra és elvárás legyen a hívők felé is: minden hívő a cselekedeteivel a gyakorlatban megnyilvánuló módon példaképpé kell, hogy váljon más - kevésbé érett - hívők számára.

„*Példaképekké lettetek Macedóniában és Akhájában minden hívőre nézve.*” (1 Thessz. 1:7)

A szülők, mint példaképek:

A családot egy „mini gyülekezetnek” tekinti az Ige, ahol a feddhetetlen, családjukat jól igazgató apákból lesznek a helyi gyülekezet előjárói (1 Timótheus 3:4). Ahogyan egy előjáró példakép kell, hogy legyen a hívők számára a gyülekezetben, úgy az apának is az ő „mini gyülekezetében”, a családjában. Az Ige szerint az apa a fej a családban, és a feleség pedig az ő segítőtársa. A férj és a feleség kapcsolatáról a következőt írja az Ige:

„*A férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért;*” (Efézus 5:23-25)

Otthon a családban látszik meg leginkább, hogy az élet mindenféle apró dolgaiban hogyan lehet valaki példakép a gyakorlatban. A férj és a feleség példájából - látva a szüleik életét - két nagyon fontos dolgot tudnak megtanulni a gyermekek minden nap.

A feleség a férje iránti engedelmisségben mutat példát a gyermekeinek, a férj pedig a felesége iránti szeretetének bemutatásával mutatja be a szeretetet a gyakorlatban:

- ha tehát a gyermekek engedetlenek, akkor az anyának azt kell tudni mondania, hogy figyeljétek meg én hogyan **engedelmeskedem** édesapátoknak és ti is így engedelmeskedjétek,
- ha pedig a gyermekek szeretetlenül viselkednek egymással, akkor az apának azt kell tudni mondania, hogy figyeljétek meg, én milyen önfeláldozó módon szeretem édesanyátokat, és ti is úgy szeressétek egymást.

Természetesen fontos lenne az is, hogy az iskolai tanárok és a munkahelyi főnökök is példaképek tudjanak lenni, de ebben elsősorban a hívőknek kellene példát mutatniuk nekik.

Felmerülhet a kérdés, hogy a mai egyházban hogyan valósulhat meg a Krisztus követése a példaképek segítségével? Tekintettel arra, hogy itt a cselekedetek gyakorlati bemutatásáról van szó,

- *egyrészt* fontos, hogy aki példakép akar lenni, az **ne csak hallgatója, hanem cselekvője is legyen az Igének, ami a keskeny úton, megalkuvás nélkül járó hívők jellemzője,**
- *másrészt* **fontos a ráláthatóság egymás életére,** ami a házankénti össze-
gyülekezéseken keresztül valósulhat meg, ami az első gyülekezetek életében
alapvető összegyülekezési mód volt. Itt lehangol a lepel a képmutatásról!

Emlékezzünk arra, hogyan mutatja be Keresztelő János Jézust a tanítványainak és mi volt azok első kérdése:

*„És ránézvén (János) Jézusra, amint ott járt, monda: **Ímé az Isten Báránya!** És hallá őt a két tanítvány, amint szólt, és követék Jézust. Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik: Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (ami megmagyarázva azt teszi: Mester) **hol lakol?** Monda nékik: **Jöjjetek és lássátok meg. Elmennek és meglátták, hol lakik; és nála maradnak azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra.**” (János 1:36-40)*

Mindig ledöbbenek rajta, amikor ezt olvasom, és ez egy fontos tanítás és minta számunkra. A tanítványok szembesülnek vele, hogy ott áll előttük Isten Báránya, a régen várt Messiás, és erre a két tanítvány nem véletlenül azt kérdezi tőle: **„hol laksz”**, mert látni akarták, hogyan él az, akit követni szeretnének. Jézus nem háborodik fel a kérdésen, mert nem volt takargatnivalója és egyszerű természetességgel csak azt mondta: **„jöjjetek és nézzétek meg!”** A tanítványok több órát Jézus lakásán töltöttek (volt lakása és nem volt „hajléktalan”, mint sokan gondolják!), és amit a tanítványok ott megtapasztaltak az úgy tűnik meggyőzte őket, mert utána követték Jézust.

Milyen sok hamis szolgáló leleplezhető lenne ma, ha a nyájának tagjai ugyanilyen kíváncsisággal érdeklődnének a személyes életének a részletei iránt. Ha egy ilyen kérdés teljesítését ma egy szolgáló felháborodva visszautasítaná, akkor rögtön lehetne tudni, hogy azt nem szabad követni. Ha a mai gyülekezeti élet is az első gyülekezetek életéhez hasonló módon nagyon gyakorlatiasan és átlátható módon működne, akkor teljesen más lenne Krisztus teste ma.

A fentiek alapján azt láttuk, hogy minden hívő példakép kell, hogy legyen! Ezért most minden hívőnek meg kell kérdeznie magától a következőket:

- tudna egy ilyen nyílt, leplezetlen, képmutatásmentes hívő életet élni, bemutatva az életét a lakásában a többi hívő társának is,
- valamint tudná hiteles módon azt mondani más hívőknek, hogy kövessetek engem, ahogyan én követem a Krisztust - ahogyan Pál is tette.

Kedves Testvérem! Ez egy olyan próba, ami megmutatja mennyire hiteles a keresztyén életünk, azaz a Krisztust követésünk. Nem vagyunk hibátlanok, de a hibáinkat vállalva **hitelesek** vagyunk és törekszünk a tökéletességre. Ha már idáig eljut valaki, akkor

követendő példaképpé tud válni mások számára. Jézus ezt várja tőlünk és egy cseppet sem kevesebbet. Kész vagy erre?

Emlékezzünk arra, hogy az antiókhiai hívőket - nem maguk, hanem akik látták az életüket - nevezték keresztyéneknek, Krisztust követőknek, mert az életük bizonyára olyan volt, hogy Krisztus természetét sugározták a környezetük felé. Jó lenne, ha ma is így fedezné fel a keresztyének életében a Krisztust a világ? Bizony jó lenne!

Ámen!

Gondolatok a Covid járvánnyal kapcsolatban

Sok hívőnek joggal jut eszébe a Covid járvánnyal kapcsolatban - függetlenül annak eredetétől - , hogy ez Isten ítélete mind a világ, mind a keresztyén közösségek élete felett. Ezért ideje leülni és megvizsgálni az életünket, hogy jó irányba halad-e egyáltalán, vagy már eltévesztettük a célt és ideje módosítani az életmódunkon? Az ítéletet mindenki egy nem kívánatos dolognak tartja, de ennek ellenére szeretném, ha most egy másik nézőpontból gondolnánk végig ezt a kérdést és az időszakot.

Mindannyian tudjuk, hogy a Covid járvány a legtöbb közösség életét megtépázta, a közösségek életét kibillentette a megszokott medréből. Az összegyülekezés lehetősége erősen lecsökkent a különböző korlátozások miatt, kicsit hasonlóan ahhoz, mint amikor üldözés alatt áll egy közösség. Sok hívő nem gondol rá, de tudjuk az Igéből, hogy paradox módon a jólét a gyülekezetek hanyatlásához vezet, lásd a laodiceai gyülekezet életét (Jel. 3:14-18), az üldözés pedig a gyülekezetek megerősödését jelenti, lásd smirnai gyülekezet (Jel. 2:8-10). Fontos tudni, hogy egy gyülekezeti közösség erejét sosem a gyülekezet létszáma határozza meg, hanem a teljesen elkötelezett hívők - igazi tanítványok - száma. Ha tehát a hívők létszáma összességében csökken is az ilyen nehéz külső körülmények között, az elkötelezett hívők száma azonban nő, akkor a gyülekezeti közösség ereje valójában nagyobb lesz.

A rendszeres megszokott mederben folyó közösségi életnek van egy elkényelmesítő hatása, mert az erősebb hívők megtartják a gyengébbeket. Ha viszont a hívők erős támaszok nélkül maradnak a nehézségek idején, akkor csak Istenbe kapaszkodhatnak, ami vagy megerősíti, vagy megítéli őket. Ez történik üldözés idején a gyülekezettel és hiszem, hogy ilyen jellegű hatások érvényesülnek a Covid fertőzés miatti korlátozások idején is. Ez valójában egy „rosta”. Már Keresztelő János is úgy beszélt Jézusról, mint aki „szórolapáttal a kezében fog jönni és megtisztítja a szérűjét”. Ez tehát egy tisztítási folyamat, amikor az „értékes magot” és a tűzre való „polyvát” szétválasztják. Így érzi ezt ma minden hívő, amikor a Covid járványra gondol? Várja, hogy mielőbb véget érjen és beinduljon a megszokott, kényelmes gyülekezeti élet, vagy hálával gondol Isten megtisztító munkájára és Isten akarata szerint imádkozik? „Legyen meg a Te akaratod!”

Ha hiányt is szenvedünk az utóbbi időben a megszokott, zajos, nyüzsgő közösségi életet illetően, ami inkább Mártára volt jellemző, amikor Jézus meglátogatta a két nővért, van egy megoldás ebben az esetben is, ha leülünk mi is Jézus lábaihoz és a jobb részt választjuk, mint Mária. A korlátozások miatt erre most valóban volt idő, és ez az időszak ennek az ideje volt, és még várhatóan lesz egy ideig. Kihaszználjuk ezt az időszakot, hogy egy mélyebb, tartalmasabb kapcsolatot ápoljunk az Úrral, hogy megerősödjünk a nehéz időszakok alatt, vagy elmúlik felettünk az időszak kihasználatlanul?

Látjuk az Igéből, hogy a megrostálás is Jézus természetének a része! Az Úrnak minél több „tisza magra” van szüksége és nem sok „polyvára”! Ha Jézust követjük abban is, hogy mindig az Atya akaratát cselekedte, akkor nekünk is így kell gondolnunk erre az időszakra.

- § -

Ez a digitális könyv - az egyes írások önállóan is - változtatás nélkül terjeszthető a szerző nevének és a honlapcímének megadásával: <https://keskenyut.wordpress.com>